

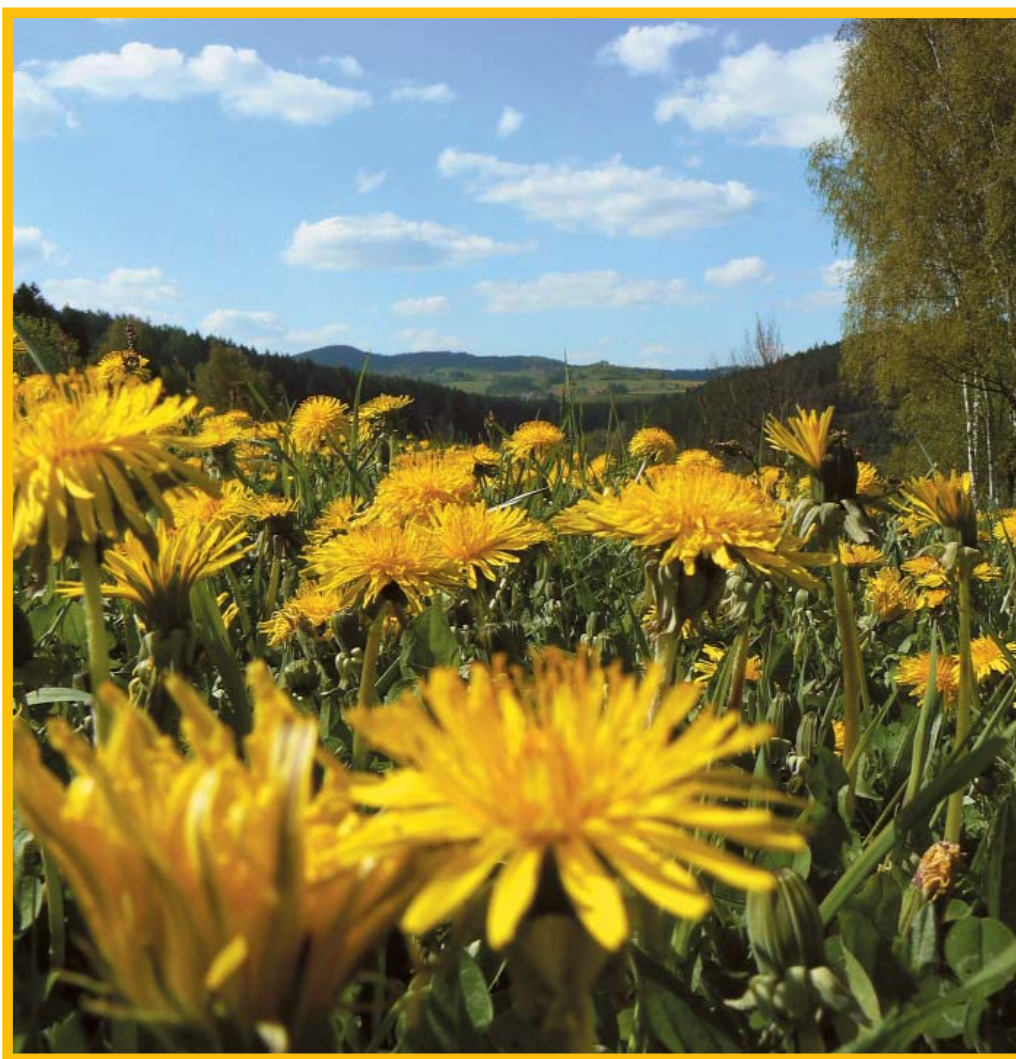
KREŠŤAN

ČASOPIS PRE PESTOVANIE DUCHOVNÉHO ŽIVOTA

ROČNÍK 8

JÚN 2009

ČÍSLO 11

***„Obráťte zreteľ ku mne, končiny zeme,
aby ste boli spasené“ (Izaiáš 45,22)***

OBSAH

Úvod

Obráťte zreteľ ku mne, končiny zeme, aby ste boli spasené 3

Zotrúvali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obecenstve – viera pôsobiaci skrze lásku

Odpočinutie	4
Dúfaj, dieťa (<i>A. Saphir</i>)	6
Je napísané (<i>F. J. Křesina</i>)	7
Rozviažte ho a nechajte ho odísť (<i>F. Butcher</i>)	10
Kristov obraz (<i>J. Siracký</i>)	11
Všetko v Kristovi (3) (<i>J. Šerfel</i>)	13
Cirkvi (alebo zbory) svätých (<i>A. J. Holiday</i>)	15
Duchovný úsudok (<i>W. E. Vine</i>)	18
Áno, príď Pane Ježišu (<i>F. J. Křesina</i>)	20
Zbožné túžby a ich naplnenie (<i>R. Stráňava</i>)	22

Zotrúvali pri lámaní chleba – osoba a dielo Pána Ježiša Krista

Ten istý – včera, i dnes i na veky (<i>F. J. Křesina</i>)	25
---	----

Zotrúvali na modlitbách

Modlitebný život zdravého zboru (<i>W. Bühne</i>)	26
Dobrorečenie (<i>D. Mojžiš</i>)	30
Odpoveď Písma na otázku (<i>M. Vyhnánek</i>)	31

Správy zo zborov

Kronika Lomského a Libkovického zboru (<i>M. Krislová</i>)	32
--	----

Časopis KREŠŤAN zasielame každému zadarmo. Náklady na tlač a distribúciu sa uhrádzajú z dobrovoľných zbierok a príspevkov veriacich v Pána Ježiša Krista na č. účtu 262 482 8585/1100, osobne, alebo poštovou poukážkou na adresu redakcie. **Ďakujeme všetkým, ktorí na túto potrebu pamätali.**

KREŠŤAN, časopis Kresťanského zboru Bratislava

Redakcia: Kresťanský zbor v Bratislave, Tehelná 22, 831 03 Bratislava

Za redakciu zodpovedá: Miroslav Vyhnánek, Daniel Lešík, Ivan Opavský

Kontakt: e-mail; m.vyhnaneck@zoznam.sk tel.02/62314916

daniel.lesik@zoznam.sk tel.02/55561833

Distribúcia pre ČR: Vladimír Komárek, Tylova 167, 739 61 Třinec – Kanada

e-mail; vkomarek@centrum.cz

Časopis je evidovaný MK SR pod číslom EV1768/08

ISSN 1336 – 5142

ÚVOD

Obráťte zreteľ ku mne, končiny zeme, aby ste boli spasení! (Izaiáš 45,22)

Milí čitatelia, takto volá Boh Spasiteľ celého sveta na ľudí celého sveta už od čias proroka Izaiáša, ktorý žil približne sedemsto rokov pred narodením Pána Ježiša, lebo chce, aby boli všetci ľudia spasení a prišli k poznaniu pravdy. Týmto slovom Boh ľuďom oznamuje, v akom vzťahu k Nemu sa nachádzajú. Všetci ľudia, ktorí sa kedy narodili na svet a ešte sa narodí, sú od Boha odvrátení a preto nespasení. Bez Boha, bez Krista, bez nádeje. So satanom, v hriechu a v nevere.

Ak sa zamyslíme nad vyššie citovaným Božím výrokom, zisťujeme, že nám v ňom Boh podáva aj návod k tomu, ako možno dosiahnuť spasenie. Spasenie je v obrátení srdca k Bohu Spasiteľovi sveta. Ku komu sa to máme obrátiť? V Biblii nachádzame jediný hlas, ktorý na nás volá: „**Podťe ku mne!**“ Kto to volá? Je to Pán Ježiš. On je Spasiteľ sveta. On položil svoj život za život sveta, zomrel za hriechy celého sveta a sňal hriech sveta. Kto sa vierou obráti k Pánovi Ježišovi ako hriešnik k Spasiteľovi, bude zachránený. Dosiahne odpustenie svojich hriechov a večný život. Spasenie zaslúbil Boh všetkým, ktorí veria menu Jeho Syna.

Teraz, keď vieme, čo je obrátenie a ako možno dosiahnuť spasenie, môžeme sa venovať aj tomu, ako reaguje človek na Božiu výzvu – „**Obráťte sa ku mne!**“ a tomu, prečo tak reaguje.

Ako reaguje človek odvrátený od Boha na Božie slovo?

Sú iba dve reakcie na Božie slovo: viera a nevera. Na Božie slovo ani nemožno reagovať inak. Alebo mu verím, alebo ho zavrhnem. A tak aj poctím alebo znevážim

Boha. Ale pretože prvotný vplyv na myseľ človeka odvráteného od Boha má satan, prvá reakcia človeka na Božie slovo je hluchota nevery. Človek si nevšíma Boha a verí viac ľudskému slovu ako Božiemu.

Pán Ježiš zobrazil reakcie ľudí na Božie slovo v podobenstve o rozsievateľovi. Opísal tri reakcie nevery a jej dôvody a jednu reakciu viery. Venujme sa im.

Prví reagujú na Slovo nechápavo a zabudnutím. Človek počuje o svojom spasení, ale pretože mu nerozumie, nezaujíma ho. Slovo ešte v mysli chvíľu odznieva, zostáva nepovšimnuté a potom celkom upadne do zabudnutia. Na to čaká satan. Prichádza a vyberá Slovo siate do srdca. A milí čitatelia, viete prečo? Pán Ježiš nám to povedal: „**Aby uveriac, neboli spasení!**“ (Lk 8,12) Satan je vrah a otec lži. Klame ľudí, aby im spochybnil pravdu, ktorou majú byť spasení.

Druhí reagujú na Slovo s entuziazmom, hneď súhlasia, zdvihnú ruky, že chcú byť spasení, napriek tomu, že tiež ho nechápu vierou. Títo sa zdajú byť spasení. Vykazujú nadšenie a zápal za Ježiša, no iba dovtedy, kým by mali pre Neho znášať straty. Spasenie v ľudskom chápaní je telesný zisk. Ak príde prenasledovanie pre slovo, na takom Ježišovi sa pohoršia a takého opustia, lebo mali svoju predstavu o ňom. Pretože človek nechápe veci Božieho Ducha a sú mu bláznovstvom, mysleli si, že im Ježiš zabezpečí na svete blahobyť a po smrti nebo. Milí čitatelia, už ste počuli kazateľov, ktorí vám hovorili o takom Ježišovi? Sú to satanoví poslovia, sami nechápu vierou Božie slovo a navyše zavádzajú ostatných. Písmo hovorí, že sú to falošní kazatelia, tých neposlal Boh, ale satan, aby splnili jeho cieľ: aby sfaľovaním Božieho slova zatemnili pravdu evanjelia. Satan dobre vie, že človek môže byť spasený len vierou v Pána Ježiša Krista.

Tretí reagujú na Božie slovo nechápavo v tom zmysle, že slovo prvoradého významu, slovo o záchrane svojej duše a dare večného života odsúvajú na neskôr buď kvôli zabezpečeniu života, alebo preto, lebo milujú viac zvod bohatstva a rozkoše života než Boha. A čo to urobí so Slovom? Uduší ho. Pretože keď volá Boh: „**Obráťte zreteľ ku mne, aby ste boli spasení končiny zeme!**“, nejestvu je nič dôležitejšie. Je napísané: DNES, keby ste počuli jeho hlas, nezatvrďte si srdcia! Povedať si – áno Bože, počujem Ťa, ale uverím až potom, keď sa najprv popasujem so starosťami o jedlo, odev, strechu nad hlavou, kariéru, manželstvo, potom, keď si niečo nahonobím a užijem si. Satan veľmi dobre vie, že cesta POTOM vedie do dediny NIKDY! Vie, že slovo, ktoré znepokojilo svedomie, bude starosťami a zvodmi udušené a zostane bez úžitku. Nedonesie človekovi spasenie.

Kto je zodpovedný za to, že títo ľudia neuverili Bohu a pôjdu spolu so satanom do neuhasiteľného ohňa, ktoré je pripravené práve len diablovej a jeho anjelom? Človek, a nikto iný iba sám človek, ktorý nechcel počuť, človek, ktorý keď počul, neuveril v ukrižovaného Krista, ale v Ježiša, ktorý uspokojuje chamtivé srdce a prináša telesný zisk, a napokon človek, ktorý hoci počul hlas Svätého Ducha, odložil

pokánie a vieru na neskôr kvôli starostiam o tento život alebo pre väčšiu lásku k bohatstvu a rozkošiam tohto života ako lásku k Bohu. Pre neveru zahynú títo všetci so satanom vo večnom ohni, za to, že viac počúvali seba ako Boha, názory ľudí ako Boha a satanových kazateľov ako Boha.

Sú však aj takí, i keď ich nie je mnoho, ktorí keď počuli, v šľachetnom a dobrom srdci držia slovo a donášajú úžitok v trpezlivosti. Tí, ktorí vierou držia Božie slovo v srdci ako drahokam a dovtedy nad ním premýšľajú, až kým neporozumejú celým srdcom, kto to zomrel za ich hriech a kto to vstal pre ich ospravedlnenie. Tí nie sú ľahostajní k Božím slovám, ani sklamaní z prenasledovania pre slovo, ani neodsunú Boha na druhé miesto za starosti, zvod bohatstva a rozkoše života. Milujú Boha nadovšetko, a veria Bohu, „...**ktorý dal svojho Syna, aby nikto z tých, ktorí veria v Neho, nezahynul, ale mal večný život.**“ (J 3,16) A skutočne aj vedia, že ho majú. Pretože kto má Syna vie, že má v Synovi život. (1J 5,12)

Milí čitatelia, Boh na vás volá: „**Obráťte zreteľ ku mne, aby ste boli spasení!**“
Pán Ježiš vás volá: „**Podťe ku mne všetci, ktorí pracujete a ste obťaženi a ja vám dám odpočinutie.**“ (Mt 11,28)

Miroslav Vyhnánek

Zotrvali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obecenstve - viera pôsobiaca skrze lásku

Úvahy o učení Pána Ježiša a Jeho apoštolov a prejavoch Božieho života v kresťanovi a prostredníctvom kresťana v rodine, miestnom zbore a medzi ľuďmi.

Kresťan, ročník III., august 1950, číslo 5.

ODPOČINUTIE

Pán Ježiš volá: „**Podťe ku mne všetci, ktorí pracujete, a ja vám dám odpočinutie**“ (Mt 11,28). Toto odpočinutie je pre hriešnika, ktorý príde ku Kristovi a spočí-

nie na Jeho dokonalom diele. Je to odpočinutie pre obťažené svedomie. Pán volá k sebe pracujúcich a nosičov bremena. V tom sú zahrnutí všetci, ktorí hľadajú Boží pokoj v Kristu. Mnohí Ho chcú dosiahnuť svojou prácou. Nechcú uveriť, že pre svoje spasenie nemôžu nič vykonať, nič zaplatiť a Bohu nič priniesť. Nemôžu

pochopiť, že len sám Ježiš môže odstrániť bremeno ich hriechov a naplniť ich pokojom a radosťou. Naplniť ich potreby a túžby. Slovom, len On im môže dať to odpočinutie, ktoré tak potrebujú a ktoré si sami nemôžu obstaráť.

Aký sladký je odpočinok po celodennej namáhavej práci! Taký sladký je odpočinok duše tomu, kto ťažko pracoval pre svoje spasenie a po mnohom sklamaní spočinul v Kristovi a Jeho diele. Prestal sám pracovať a namáhať sa. Je azda niekto z čitateľov taký, ktorý ešte ťažko pracuje a chce dosiahnuť toto odpočinutie vlastným úsilím? Ak áno, prijmi teraz Pánove pozvanie: „**Podťe ku mne... a ja vám dám odpočinutie.**“ Toto odpočinutie nedosiahne človek nijakým úsilím. Ani náboženské obrady ho nezaistia duši. Iba tí, čo prídu k Pánovi Ježišovi, ho dosiahnu. Tí potom môžu pre Pána pracovať, trpieť a bojovať.

Pán volá k sebe obťažovaných. Niektorí ľudia sú obťažaní starosťami o svoj život a domácnosť. Iní ťažkým obvinením pre svoje hriechy. Podťe k Pánovi Ježišovi! Tam je odpočinutie. Niekto, keď sa nemôže zbaviť výčitiek svedomia, vrhá sa ešte do ťažších hriechov. To ale nie je cesta k odpočínutiu. Ako loď nenájde odpočinutie na rozbúrenom mori, ale len v prístave, tak hriešnik odpočinie len v Kristovi. Noemova holubica nenašla odpočinutie na potopou spustošenej zemi, preto sa vrátila do korábu. Tak hriešnik nenájde odpočinutie duše v ničom na hriechom poškrvnenej zemi, ale len v Kristovi. Len keď tam spočinie, je bezpečný a blažený. Mnohí sa už ukryli v Kristu a ešte je dosť miesta pre ďalších. Jeho dvere sú stále otvorené. Podť k Nemu a nájdeš aj ty odpočinutie pre svoju dušu. Prísť k Nemu znamená veriť v Pána Ježiša Krista.

Doslovný význam Pánovho „**podťe**“ je: „**Sem!**“, alebo „**Týmto smerom!**“ Koľkí sa viac zaoberajú vlastným príchodom ako Kristom. Pán ale kladie dôraz na slovo: „**Ku mne.**“ Jeho zaslúbenie je:

„**Ak prídete a uveríte, dám vám odpočinutie.**“ To je všetko, čo potrebujete urobiť, prísť k Nemu takí, akí ste. To spasenie je zaslúbené na dnes, nie na zajtra. Keby ste dnes počuli Jeho hlas, nezatvrdzujte si srdcia. Teraz je príhodný čas, teraz je deň spasenia. Preto podťe k Nemu, milí čitatelia, a On vás zbaví hriechov, neistoty a strachu, ktoré vás sužujú. Toto spasenie je zaručené Kristovým dielom, nie skutkami človeka. Ľudské skutky neotvárajú nebo. No pre svoje skutky ani nemusí nikto zostať mimo nebo. Nenoste na sebe bremeno hriechov, za ktoré zomrel Kristus. Podťe k Nemu takí, akí ste, teraz, a dá vám odpočinutie.

Po dlhej a namáhavej ceste vstúpil Izrael do zaslúbenej zeme, do svojho odpočínutia (Joz 1,13). Ich nádej a očakávanie sa splnili a oni konečne odpočinuli. Odteraz sa mali usilovať uhájiť zem, do ktorej ich doviedol Boh. Aj my máme odpočívať prostredníctvom Kristovho víťazstva nad satanom, smrťou a peklom. To nám predstavuje Izraelov vchod do zaslúbenej zeme.

Našou blaženou prednosťou je odpočívať od súdu, ktorý podstúpil za nás Kristus. On svojou smrťou a vzkriesením zlomil moc satana, smrti a hriechu. Preto môžeme byť teraz s Ním posadení v ponebeských oblastiach. Sme údmi Jeho Tela, kosť z Jeho kostí a Telo z Jeho tela (Ef 5). V tomto poznaní je odpočinutie, sloboda a radosť. Aj my sme teraz volaní do duchovného boja, aby sme si zachovali toto vyvýšené miesto, do ktorého sme boli uvedení spolu s Kristom (Ef 6).

Ach, ako málo Božích detí pozná a užíva toto odpočinutie! Mnohí mysli na Krista len ako na skrýšu pred budúcim hnevom. Nepoznajú svoje vyvýšené miesto a svoj slávny podiel s Kristom. Kresťan nie je iba Adamov potomok, spasený skrze Krista. Kresťan zomrel spolu s Kristom a teraz je Bohu milým synom a milou dcérou skrze Krista. Veľkonočný baránok, Červené more a Jordán sú predobrazy

Krista a Jeho smrti. Slávnosť baránka ukazuje, že súd, ktorý mal dopadnúť na hlavu prvorodeného Izraelitu, dopadol na hlavu baránka. Súd, ktorý sme si my zaslúžili, dopadol na Božieho Baránka na kríži. **„Lebo ved' i náš veľkonočný Baránok je za nás zabitý, Kristus.“** (2K 5,7) Červené more nám oddeľuje od sata-novho otroctva a moci. Tento Kristov kríž stojí medzi nami a svetom. Jordán nám hovorí o tom, že v Kristovej smrti bol urobený koniec nášmu JA a uvádza nás do nebeských miest, či tomu rozumieme alebo nie. Aké odpočinutie je pre vykúpených ľudí v zostávaní v Kristu! Spolu s Ním zomreli, spolu s Ním boli pochovaní a vzkriesení a teraz sú spolu s Ním posadení na nebesiach. Ó, kiež by sme všetci poznali sladkosť odpočinutia v Jeho lone.

Adolf Saphir

Krešťan, ročník III., september 1950, číslo 9.

DÚFAJ, DIEŤA

(Mt 9,2)

Pán Ježiš je súcitný Spasiteľ a lekár duše. Každá nemoc opísaná v Biblii je alebo následok hriechu, alebo obraz hriechu. Časom Boh dopúšťa nemoc, aby priviedol človeka k poznaniu hriechu a vzbudil v ňom túžbu po Božom spasení. Chce priviesť hriešneho človeka k vyznaniu: **„Zhrešil som!“** Tak hovorí Boh človekovi raz i dvakrát, aby ho odvrátil od **„jamy“**. Posiela mu svojich poslov, ktorí mu majú vysvetliť tieto veci. (Jb 33).

Uzdraviť vinného môže jediný lekár - Ježiš Kristus. Keď On uzdraví, sprievodným znakom je potešenie z odpustenia hriechov. Pán tu na zemi uzdravoval telesnú nemoc, ktorá je len symbolom hlbšej, duchovnej nemoci. Tých, ktorí Mu uverili, potešoval uistením o odpustení hriechov.

Mnoho telesne nemocných sa uzdraví bez toho, aby bola uzdravená aj ich duša.

Iní, hoci nie sú uzdravení telesne, ich duša môže byť zdravá a oslavuje Pána aj v telesnej nemoci.

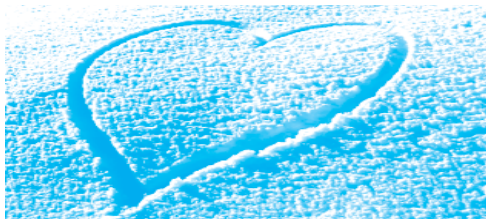
Pán Ježiš videl v tomto nemocnom vieru a túžbu po duchovnom a večnom požehnaní. Videl jeho skrúsené srdce, ktoré bolo obvinené z hriechu a volalo po zľutovaní. Stvoriteľ dáva svoje dary spravodlivým aj nespravodlivým. Spasiteľ však dáva svoje odpustenie a večný život len veriacim, ktorí sú skrúseného ducha. Viera je ako prázdna ruka, hotová uchopiť dary Božej milosti. Mnohí ale držia v „ruke“ samospravodlivosť a nemôžu prijať Božie dary. A koľkí majú v dosahu dar spasenia, no nesiachnu po ňom! Viera je aj ucho, ktoré s radosťou počúva Spasiteľov hlas: **„Dúfaj, dieťa!“** Božská súcitná láska bežala v ústrety vracajúce-mu sa mánotratnému synovi. Pán Ježiš rozumie i nevyslovenej modlitbe a prosiacemu pohľadu.

Božské právoplatné vyhlásenie o našom odpustení znie: **„Odpustené sú ti tvoje hriechy.“** Sú to slová kráľovskej výsosti a prítom nežnej súcitnej lásky. O kajúcom hriešnikovi hovorí Pán: **„Môj syn!“** (Lk 15,24) V Božom odpustení je prijatie za synov. Otcovo padnutie okolo krku a bozk (Lk 15,20) zbavuje prijateho jeho služobníckeho pomeru. Odpustenie hriechov je i prvé i základné Božie požehnanie. Kým je človek v hriechu, nemôže sa približovať k Bohu a je ďaleko od zdroja života a požehnania. V odpustení nám Boh dáva všetko, čo patrí k životu a pobožnosti. Ba aj samého seba. Preto Dávid, keď spomína Božie dobrodenia, na prvom mieste je odpustenie. **„Ktorý ti odpúšťa všetky tvoje nepravosti.“** (Ž 103,3) To je prvá pravda, ktorú sa naučia i deti: **„Píšem vám, dieťaťka, že sú vám odpustené hriechy pre jeho meno.“** (1J 2,12) Táto pravda je zárodkom všetkých ostatných a vytvára kruh požehnaní novej zmluvy. Poznáme Boha, lebo nám v odpustení zjavil samého seba, prijal nás a dal nám nové srdce.

Z toho vidíme vzácnosť Jeho slov: **„Odpustené sú ti tvoje hriechy!“** (Mt 9,2) To všetko je naše Jeho zásluhou, lebo máme vykúpenie skrze Jeho krv, totiž odpustenie hriechov.

Pán Ježiš vyslovuje tieto slová s plnou autoritou a pritom s nekonečnou nežnosťou. Keď vidia ľudia chromých chodiť, vidia nové skutky, chvália nášho Otca, ktorý je v nebesiach, Boha nášho spasenia. Tak uzdravuje Pán Ježiš, tak potešuje a napráva. Toto uzdravenie je hlboké, dokonalé a večné. Pán ho oznamuje a dáva kajúcim hriešnikom, ktorým zjavuje i svoju večnú lásku. Toto odpustenie je spravodlivé, lebo On sám je výkupnou cenou odpustenia. V Božom odpustení sú zahrnuté všetky naše hriechy. Ono je posväcujúce, lebo vedomie odpustenia v nás vyvoláva lásku a poslušnosť oproti Pánovi. Božie odpustenie je večné, lebo Boh nikdy viac nespomína naše hriechy a nepravosti.

Toto „*rúcho*“ spasenia bude biele po celú večnosť. To však nebude ľudskou zásluhou. Dávid hovorí: **„Očisti ma od hriechu yzopom a budem čistý, umy ma a budem belší ako sneh.“** (Ž 51,9) Všetci vykúpení budú v ňom cez celú večnosť, pretože boli umytí v krvi Baránkovej. Kto by bol povedal, že chorý bude uzdravený a bude slávnejší ako tí, čo nepotrebujú lekára? Že hriešnici budú pritiahnutí bližšie k trónu ako sú anjeli? Že zarmútení budú oblečení v rúcho plesania a budú povolaní na Baránkovu svadbu? Kto by bol čakal, že táto smrteľná nemoc sa stane príležitosťou k zjaveniu Božej slávy v obdarovaní Božským životom? Skrz ten život unikli veriaci porušeniu, ktoré je na svete v žiadostiach.

„Dúfaj, odpustené sú ti tvoje hriechy!“ To sú Kristove prvé slová hriechom obťaženej duši. Kto ich počul, ten bude oslavovať Baránka cez celú večnosť za to, že ho zamiloval a obmyl od hriechov svojou krvou. Len kto bol takto umytý od svojich hriechov Kristovou krvou, bude sa raz skvieť s Kristom v sláve.

František Josef Křesina

Kreštan, ročník II., máj 1949, číslo 5.

JE NAPÍSANÉ

Je mnoho úprimných duší, ktoré nevedia, či sú. Prežili akési duchovné skúsenosti, na ktoré hľadeli ako na dôkaz, že ich Boh prijal. Ako to však obyčajne býva, slasť aj tých najkrajších skúseností skončí a im, pretože sa nedržali toho, čo Boh pripravil, nezostalo nič, iba strach, úzkosť, pochybovanie a slabá nádej, že sa im istota a radosť zo spasenia opäť vrátia.

Také duše sú často pomníkmi chybného zvestovania evanjelia, pri ktorom sa oči hriešnika upriamujú miesto na Krista a na Jeho obeť na to, čo musí a nesmie robiť, čoho sa musí vzdať a čo musí prežiť. To, čo sa mu zvestuje nie je evanjelium, ale akási zmes zákona a evanjelia. Často bývajú takýmto „*evanjeliom*“ zavádzané ľudské duše.

Niektoré aj počuje jasné, nefalšované evanjelium, ale potom prídu „*učitelia*“ a poukazujú vedome i nevedomky na zákon. A duša, ktorej sa zdá cesta spasenia príliš ľahká, utieka sa k nemu rovnako, ako kedysi veriaci v zboroch Galácie. Niet sa čo diviť, že zakrátko príde sklamanie, lebo zákon pôsobí smrť a nie život (R 7,10).

Veriacemu človeku je dané Božie Slovo, aby bral istotu z neho, a nie z vlastných zážitkov. Pred niekoľkými rokmi rozprával istý úprimný Pánov služobník o obrátení jednej ženy. Nemohla a nemohla nadobudnúť istotu spasenia. Jedného dňa konečne celá šťastná k nemu pribehla a rozprávala, ako „to na ňu prišlo“

a aká radosť ju naplnila a že vie, že Boh jej odpustil. (*Pre tú radosť, a preto, „že to na ňu prišlo“*). Onen brat ju vo svojom úprimnom, dobráckom spôsobe v tom ešte utvrdil: „*No vidíte, keď to tak na vás prišlo, tak čo je to? No, je to dar.*“ Samozrejme, že táto duša, keby sa jej niekedy niekto opýtal, ako vie, že sú jej hriechy odpustené, ihneď by hovorila o tom, ako „*to na ňu prišlo*“. A to večne platné: „**Je napísané**“, či už pri tom city mám alebo nemám, pre ňu nejstvovalo. Skúsenosť jej bola nad Božie Slovo.

Istá žena prehlásila, že je spasená. Dôkaz, na ktorý sa odvolávala, opäť nebolo Božie Slovo, ale sen. „*Snívalo sa mi*“, hovorila, „*že boli diabol a bezbožníci uvrhnutí do ohnivého jazera. Ja som sa bála, keď som videla toľko anjelov ako vykonávali súd. Tu pristúpil ku mne Pán Ježiš, vzal ma za ruku a hovoril mi: Neboj sa, ty si moja. A tak, nech sa deje čo chce, viem, že som Jeho, pretože On mi to sám povedal vo sne.*“ V tomto prípade bol opäť sen postavený nad Božie Slovo.

Uverejňujem tu úryvok z listu istej učiteľky z roku 1912, ktorá je už u Pána, aj časť z mojej odpovede v nádeji, že bude mnohým k požehnanu. Čítajem:

„V poslednom liste ste písali, že najhlavnejšia vec je, aby som vedela, *čia som* a poznamenal ste, že vlastníctvom Pána Ježiša je ten, kto sa k Nemu cele obrátil a počíta s Jeho obeťou ako základom svojho spasenia. Na obidve tieto požiadavky môžem už úprimne odpovedať, že tým spôsobom som vlastníctvom Pána Ježiša. Som cele k Nemu obrátená a od Neho samého čakám ten pokoj, ktorý prevyšuje každý ľudský rozum – ale úplne tešiť sa predsa len vždy nemôžem. Najprv preto, že nemám istotu, že som **Bohom vyvolená**, a potom nemám ani Svätého Ducha. Už niekoľkokrát som čítala, že tí, ktorí prijali Svätého Ducha, to istotne vedeli, ale ja to neviem. A preto Ho ne-

mám. A kým Ho nebudem mať, dovtedy nebudem kľudná...“

Odpovedal som jej: „Dovoľte mi, aby som začal s tým posledným. V liste *Rimanom 8,9* čítame: „**Ak niekto nemá Ducha Kristovho, nie je Jeho.**“ Buď teda ste Kristova a potom Svätého Ducha máte, alebo nie ste Kristova a Ducha Svätého nemáte. Ak nemáte Svätého Ducha, potom nijakým spôsobom nie ste Kristo-va. Poznám iba jeden spôsob, ako *byť Kristov* a ten je, že ma musí Kristus vlastniť, že Mu patrí, inými slovami, že som Jeho vlastníctvom.“

Sú dva dôkazy o tom, že sme Kristovi:

1. On si nás kúpil svojou drahou krvou. (*Vidte, prosím, 1K 6,19-20; 7,22; 1Pt 1,18-19*). A sme kúpení Ním a pre Neho. Nie sme teda „*sami svoji*“, aby sme mohli robiť to, čo by sa nám zapáčilo, ale aby sme robili to, čo si želá náš Pán. Ak sme raz kúpení, ak sme raz jeho vlastníctvom – nech je to pre našu útechu – zostaneme ním naveky: „*lebo buď žijeme, buď mrieme, sme Pánovi* (R 14,9). *Nikto ich nemôže vytrhnúť z ruky môjho Otca* (J 10,29).“
2. Boli sme Mu daní Otcom. (*Čítajte, prosím, evanjelium Jána 17: „Tých, ktorých si mi dal“ a Ján 10,29; 6,37*). Dôkaz, že nás Boh dal Pánu Ježišovi, je vyjadrený v onom poslednom verši (J 6,37), totiž, že sme k **Nemu prišli vo svojej stratenosti**: Dôkaz, že nás Pán Ježiš prijal, je v jeho ubezpečení: „**...toho, kto príde ku mne, nevyženiem von.**“

Prišli ste so svojimi hriechmi k Pánu Ježišovi? Ak áno, **BOH vás dal Pánovi Ježišovi !!** Veríte tomu?

Prišli ste so svojimi hriechmi k Pánu Ježišovi? Ak áno, **Pán Ježiš Vás nezavrhol**. On predsa nemôže klamať. Veríte tomu? Potom by ste ale boli Kristova.

Ste Kristova? Potom musíte mať Svätého Ducha! Pretože „**uveriac, zapečatení**

sme Svätým Duchom zasľúbenia...“ (Ef 1,13) Veríte tomu? „**Ale ak niekto nemá Ducha Kristovho, ten nie je jeho.**“ (R 8,9)

Vy chcete dôkazy: Hľadajte ich vo svojom živote, pretože ich možno nájsť. „**Lebo všetci, ktorí sú vedení Duchom Božím, tí sú synmi Božími.**“ (R 8,14) Svätý Duch nás privádza do obecnstva s Otcom aj Synom Jeho, Ježišom Kristom (1J 1,3), riadi naše modlitby (R 8,26), uvádza nás do Slova (J 16,13) a vyučuje nás z neho (J 14,26), nevodí nás do zábav a radovánok sveta a do spoločnosti, kde je Pán urážaný a opovrhovaný. Dáva nový smer nášmu životu.

Kto má Svätého Ducha, ten sa cíti šťastný v obecnstve s veriacimi a má záujem aj účasť na ich duchovných rozhovoroch, aj na práci pre Pána. On i tí ostatní veriaci vedia, že patria spolu, lebo srdce veriacich sú riadené Duchom Pánovým.

Kto nemá Svätého Ducha, cíti sa šťastný s ľuďmi tohto sveta a v rozhovoroch, ktoré vedú; tiež má záľubu v ich povyraveniach a ich podujatiach. Kto prijal Svätého Ducha, ten zisťuje vo vlastnom živote zmeny v snahách a túžbach. Veci tohto sveta, ktoré kedysi miloval, teraz nemiluje; túžby a žiadosti, v ktorých sa prv kochal, teraz neživí. Môžete pozorovať takúto zmenu vo svojom živote? Aká bude odpoveď?

Kto je vyvolený? Ten, kto sa obrátil k Pánovi Ježišovi. Vyvolenie je Božia a nie naša vec a starosť. Vecou človeka je **uveriť evanjeliu**. A tiež, Boh nevyvoluje ľubovoľne, náhodne! „**Lebo, ktorých predzvedel, tých aj predurčil...**“ (R 8,29) Boh vedel, ako sa kto bude vyvíjať, akým smerom sa budú rozvíjať túžby jeho srdca a podľa toho poznania – predzvedenia – niektorých vyvolil, aby boli pripodobnení obrazu Jeho Syna. Nikde v Biblii nečítame, že by Boh niektorých vyvolil k odsúdeniu. Za odsúdenie je vinný sám človek, ktorý zavrhuje Krista.

Človek stojí pred bránou. Vidí na nej nápis: Vojdi, bude to tvoja spása, uver, obráť sa, prijmi odpustenie... Vrátnik a strážca naňho opätovne volá, aby ušiel zo sveta, lebo inak zahynie. Konečne po dlhom váhaní človek vchádza a rozhliada sa okolo seba. Nikde už nevidí podobné nápisy ako vonku. Nikde nie je výzva: „**Obráť sa, uver, uteč zo sveta!**“ A prečo? Pretože to všetko už urobil! Ale čo tam vidí? „**Vyvolený, predzvedený, príjemný učinенý, prijal Ducha synovstva...**“ „**Ach, to je niečo vzácné!**“, zvolá onen človek. „**Ja som sa domnieval, že všetko som urobil sám, ale teraz vidím, že Boh viedol mňa i všetky okolnosti v mojom živote tak, aby som prišiel do styku s týmito strážcami na Sionských hradbách.**“

Boh nedáva zvestovať neobrátенým ľuďom vyvolenie ale evanjelium. Keď sa človek obráti, až potom počuje o tom, že je predzvedený, predurčený a vyvolený, proste ako o hotových skutočnostiach.

Keď dieťa dorastá a matka mu povie, že je jej dieťa, či pochybuje? Povie si snáď: „**Len aby som v tom mal istotu?**“ Myslím, že nie, ale z jej starostlivosti, lásky a zvláštneho súladu srdc nadobúda presvedčenie: „**Áno, toto je moja matka.**“

Z otcovskej starostlivosti, lásky, vedenia, výchovy (Žd 12,6) a z tých nespočetných milosrdenstiev vieme, že sme vyvolení. Ale nadovšetko: **On to hovorí, a to o všetkých, ktorí uverili. „A že ste synovia, poslal Boh Ducha svojho Syna do našich srdc, ktorý volá: Abba, Otče!“** (G 4,6) Bez Svätého Ducha, Ducha Pána Ježiša, by sme sa nemohli vinúť k Bohu Otcovi ako deti a ani by sme Ho nemohli poznať.

Súhrn všetkého: kto uveril v Pána Ježiša Krista, je Jeho vlastníctvom, je vyvolený a má Svätého Ducha. Božie Slovo to hovorí a my, ak sa skláňame pod toto Slovo, máme pokoj a radosť. Kto pochybuje o Božom Slove, ten nevchádza v ono sladké odpočinutie, ktoré je ponechané Božiemu ľudu, ale je samý nekľud

a nepokoj. A preto: skloňme a poddajme sa Slovu, sýtme sa Slovom, bráňme sa Slovom a zvestujme Slovo. Vezmime si príklad od Pána Ježiša Krista, ktorý sa vždy odvolával na Písmo a bránil sa tým: „**Je napísané!**“ (Lk 4,4.8.12)

Frederick Butcher

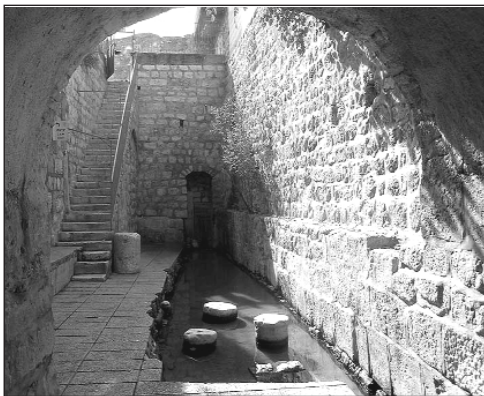
Ze slov pravdy a lásky,

ročník I., február 1912, číslo 2.

ROZVIAŽTE HO A NECHAJTE HO ODÍŠŤ!

Keď prišiel Pán Ježiš do Betánie, Lazar bol už štyri dni pochovaný. Ľudsky povedané, nebolo nádeje, že by mohol ešte niekedy žiť; ale keď mŕtvi počujú hlas Božieho Syna, budú žiť. Tak prenikol aj do Lazarovho mŕtveho ucha Ježišov hlas a to stačilo. Lazar počul Toho, ktorý mal život sám v sebe a vyšiel von.

Hrob, v ktorom bol Lazar pochovaný, bol uzatvorený veľkým kameňom. Pán Ježiš ho mohol odstrániť z hrobu jedným slovom, ale to bola už úloha okolostojacich. Povedal im: „**Zdvihnite kameň!**“ Marta by sa vo svojej nedôvere takmer postavila proti tomuto rozkazu. Ach, i dnes ležia často veľké kamene pred tými duchovne mŕtvymi, ktoré musíme my odvaliť, odstrániť, aby k nim prenikol Ježišov hlas, aby tiež mohli vyjsť. „**...urovnajte cestu ľudu!... vyzbierajte kamene...**“ (Iz 62,10)

Teda zdvihli kameň. Teraz sú darca života a mŕtvy oproti sebe. Je odstránená každá prekážka. Teraz obdrží Lazar život. „**A zomrelý vyšiel majúc poviazané nohy aj ruky pohrebným povojmi a jeho tvár bola ovinutá znojníkom.**“ (v. 44) Prijal nový život ako dar Božej milosti; ale jeho nohy boli poviazané tak, že nemohol dobre chodiť. Jeho ruky neboli tak voľné, aby nimi mohol voľne pohybovať. Jeho tvár bola ovinutá, kvôli čomu nemohol vidieť a počuť, ba ani zreteľne hovoriť. Nie je toto významný obraz na dušu človeka bezprostredne po jej spasení? Už má život, ale ešte na nej ľpejú „*rúcha*“ starých zvykov, prirodzených slabostí, ľudských zásad a názorov! Pán Ježiš mohol Lazara oslobodiť svojím mocným slovom od tých všetkých rúch, ktoré mu prekážali, ale On to neurobil. Opäť znie rozkaz okolostojacim: „**Rozviažte ho a nechajte odísť!**“ A vieme si živo predstaviť zvlášť Lazarove dve sestry, s akou láskou a nežnosťou to robili, s akou opatrnosťou ho zbavovali všetkých obväzov, až konečne stál ich brat voľne a slobodne pred Pánom. Ježišovou mocou vyslobodený z pút smrti, oprostený všetkého, čo pripomínalo smrť a hrob – aby putoval s Ježišom.

Mimovoľne sa sami seba musíme pýtať: „*Sme tiež takými bratmi a sestrami, oprostení každej upomienky a zvyškov, poukazujúcich na našu smrť vo vinách a hriechoch? Alebo stále ešte vlečieme zvyšky obväzov a rúch z hrobu, ktoré nám prekážajú v našej ceste za Pánom?*“ Možno sa radi necháme vyslobodiť od tých starých, zlých zvykov, ale ako je to s falošnými ľudskými zásadami a náboženskými ceremóniami? Tie „*obväzy z hrubého plátna*“ – rôzne zlozvyky, zlosť, hádky, nech sú odstránené, ale také tie „*čipkové šaty*“ ako sú náboženské úkony, ktoré sú také ozdobné, nie, tie nesmieme tak rýchlo odstrániť. Škoda, že toľko Božích detí si ponecháva také falošné ozdoby preto, aby nimi nepohrdal svet.

Svetští ľudia sa nepohoršia tak ľahko, ak Božie deti aspoň trochu holdujú veciam, s ktorými sú „ľudia tohto veku“ ovinutí a zviazaní ako múmie. Len aby sme boli náboženskému svetu trochu podobní. Máme si ponechať „rúcha“ náboženských zvykov a spôsobov rôznych cirkví, máme sa držať tých ozdôb, ktoré vraj robia náboženstvo príťažlivým. Ak sa nenecháme vymaniť od tých vecí, tak vraj môžeme lepšie a viac duší získať pre Krista. Mnoho veriacich sa drží tejto zásady, no slovo Pánovo znie: **„Rozviažte ho a nechajte odísť!“** Nech na ňom nezostane nič, čo by ešte malo pripomínať hrob. **„...očistíme sa od každého poškvrnenia tela i ducha dovršujúc tak svätosť v bázni Božej.“** (2K 7,1)

Či ale tomuto Pánovmu rozkazu venujeme sluch? Pokúšame sa o to, aby boli spasení, veriaci ľudia zbavení tých „rúch“ mŕtvych náboženských foriem? Snáď ich mnohí strhávajú z druhých v telesnej horlivosti, ale bez ohľaduplnosti. Istotne nie tak rozvážovali Lazara jeho sestry. A iní naopak. Hovoria: „Ach, on ešte nie je dosť vyspelý, nechajme mu tie rúcha, možno až potom, keď vyrastie a bude rozumnejší, potom z neho spadne všetko samé od seba.“ Ale Pánov rozkaz znie: **„Rozviažte ho a nechajte odísť!“** A čím skôr poslúchneme tento príkaz Pánov a vykonáme v Duchu Kristovom, tým lepšie pre toho práve spaseného aj pre nás.

Stáva sa, že novoobrátené duše sa nechávajú s radosťou zbavovať starých vecí – ale potom spozorujú zvyšky „pohrebných rúch“ na starších Božích deťoch a začnú si z celej sily držať tie „staré obväzy“. Aké je to smutné, že máme často vinu na zlom a nejednoznačnom počiatku života viery obrátených ľudí. A čo si máme myslieť o tých, ktorí sa nechajú oprostíť, ale aby urobili po vôli niektorým nerozhodným veriacim a tzv. kresťanom, opäť zapadnú do tých „rúch“ mŕtvych foriem! **„Lebo ak to, čo som zboril zase staviam, robím seba priestupníkom.“** (G 2,18)

Ó, zostaňme predsa ako ľud vzkriesený Pánom a slobodný a to aj vtedy, keď na seba priťahujeme nenávisť sveta alebo nevôľu mnohých Božích detí. Majme dosť na tom byť takými, ako bol Pán Ježiš Kristus.

Ján Siracký

Krešťan, ročník III., október 1950, číslo 10.

KRISTOV OBRAZ

„Tých aj predurčil za súpodobných obrazu svojho Syna.“ (R 8,29) **„Ako sme niesli obraz zemského, tak ponešieme obraz nebeského.“** (1K 15,49)

Prvým krokom k uskutočneniu tohto Božieho určenia je naše obrátenie. Fotografický aparát zachytí obraz v okamihu. Ale aby sa mohol stať viditeľným, musí prejsť cez vyvolávací proces a ustálenie, ktoré sa deje v tmavej komore. V tej chvíli, keď hriešnik pozrie vierou na ukrižovaného Krista, zachytil sa v ňom Kristov obraz. Od tej chvíle pokračuje Božie „vyvolávanie“. Ako trvá fotografovanie iba zlomok sekundy a vyvolávanie oveľa dlhšie, tak i obrátenie je dielom okamihu a vyvolávanie Kristovho obrazu trvá celý život. Po rokoch takého vývoja povedal Pavol: **„Lebo mne je žiť Kristus...“** (F 1,21) Na ňom sa zjavoval Kristov obraz stále viac a viac.

To sa deje trojakým spôsobom.

1. Hľadením na Kristovu slávu (2K 3,18).
2. Používaním slova ako pokrmu a vody na očisťovanie (1Pt 2,2).
3. Cez dobré i zlé udalosti nášho života – **„A vieme, že tým, ktorí milujú Boha, všetko spolu pôsobí na dobré...“** (R 8,28).

Teraz sa pozrime na niektoré črty Kristovho obrazu. Azda prvým je Kristova

poslušnosť, ktorá vyvierala z Jeho lásky k nebeskému Otcovi. **„Vtedy som povedal: Hľa, idem, ako je o mne napísané v knihách. Činiť tvoju vôľu, môj Bože, si želám a tvoj zákon je v mojich vnútornostiach.“** (Ž 40,8-9) V tej poslušnosti bola zahrnutá jeho služba, utrpenie a smrť. Pri čítaní *Iz 53. kapitoly* vidíme obraz poslušného Božieho Syna. Preto sa v ňom Hospodinovi zaľúbilo. Áno, on bol poslušný až do smrti, a to smrti kríža.

Prvý človek svojou neposlušnosťou učinil mnohých hriešnymi. Druhý človek – Kristus svojou poslušnosťou učinil mnohých spravodlivými (*R 5,19*). Človek je neposlušný tvor, ktorý nechce poslúchať Boha. Neposlušný Izrael zachovával sviatky, chodil do chrámu, prinášal obete, modlil sa a iné, ale poslúchať Boha, to nechcel (*Iz 1*). To isté povedal Saul Samuelovi: **„Ale ľud vzal z koristí drobné stádo a voly, aby bolo čo obetovať Hospodinovi, tvojmu Bohu, v Gilgal.“** (*1S 15,21*). Mohol Boh prijať takú obeť? Toto je Samuelova odpoveď: **„Hľa, poslúchať je lepšie ako obetovať a pozorovať na slovo Hospodinovo, ako donášať tuk baranov. Lebo spúra je taký hriech ako čarodejníctvo a svojvôľa ako modlárstvo a bohovia. Preto, že si ty zavrhol slovo Hospodinovo, zavrhol aj on teba, aby si nebol kráľom“** (*1S 15,22-23*).

Prvé, čo Boh žiada od človeka, je poslušnosť. Pavol to dobre vedel, keď napísal slová: **„...ktorí boríme úmysly a každú vysokosť, ktorá sa povyšuje proti známosti Božej a zájímame v plen každú myseľ do poslušnosti Krista...“** (*2K 10,5*). Preto veriť Bohu znamená poslúchať Ho. Abrahám uveril a vyšiel zo svojej zeme. Aj my sme očistili svoje duše poslušnosťou pravdy (*1P 1,22*). Človek sa svojou neposlušnosťou poškvrnil a uvrhol do otroctva. Poslušnosťou sa očisťuje a dosahuje slobodu synov Božích. Preto je poslušnosť črta Kristovho obrazu, ktorá má aj nás ozdobovať.

Či máme dokazovať, ako málo z tohto Kristovho obrazu máme? Ako často vidíme pri veriacich neposlušnosť voči Bohu, voči zjavenej pravde, voči starším bratom a všetkým dobrým radám! Neposlušnosť je obraz prvého človeka Adama, preto je neslušné, aby sa zjavovala aj pri kresťanovi. Pán Ježiš poslúchal svojho nebeského Otca dobrovoľne. To nás zaväzuje, aby sme Ho v tom nasledovali. Poslušní nesú Kristov obraz, tým Pán sľubuje dobré veci.

Ďalšou črtou je Kristova tichosť, o ktorej už prorok povedal: **„Hľa, môj služobník, ktorého podopriem, môj vyvolený, v ktorom má záľubu moja duša... Nebude kričať... ani nedá na ulici počuť svojho hlasu...“** (*Iz 42,1-3*). A Pánove vlastné slová: **„Učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom“** (*Mt 11,29*). Ó, tá tichosť nášho Pána Ježiša Krista! Keď Mu zlorečili, nezlorečil, trpel a nehrozil. Všetko porúčal Bohu. Aký to uchvatný obraz! Žiaľ, že máme z neho tak málo na sebe. Ako ľahko vzplanieme my hnevom! Ako rýchlo sa bránime aj s krikom! Ba, niektorí sa pustia aj do zvady. Hľadme na Pána, ktorý sa nevadil, nekričal, ktorého hlas neprenikol na ulicu. Pri pohľade na tichú povahu si obyčajne povzdychneme: **„Ach, keby som bol ja taký tichý!“** Učme sa od nášho Pána.

Ďalšou črtou bola Jeho nebeskosť. **„Druhý človek, sám Pán z neba“** (*1K 15,47*). Alebo: **„Vy ste zdola; ja som zhora; vy ste z tohto sveta, ja nie som z tohto sveta“** (*J 8,23*). Pán Ježiš prišiel od svojho Otca, hovoril o Otcovi a nebeských veciach. Zvestoval nebeské kráľovstvo. Žil na zemi ako nebeský návštevník. Aj my sme účastníkmi nebeského povolania. Posadení sme s Kristom na nebesiach. Sme dediči nebeského kráľovstva. V nebi je náš poklad. Ale či je tam i náš život, sú tam naše túžby a naše myšlienky? Staráme sa o vrchné veci, kde sedí Kristus po Božej pravici? Zájmy a rozkoše svetských ľudí začínajú a končia

na zemi. Preto oni stoja o zemské veci. Aká škoda, že sú im v tom kresťania často podobní! Akým mocným svedectvom by bol život nebeského zamerania! Život, ktorý pochádza z neba, je zásobovaný z neba a smeruje do neba. To je nebeský charakter, aký mal náš Pán. Hľa, tu sú aspoň tri črty Kristovho obrazu – poslušnosť, tichosť a nebeskosť. Je síce pravda, že tento Jeho obraz bude na nás vidno v plnej miere až vtedy, keď budeme oslávení, zato už teraz môžeme a máme ukazovať z neho niečo.

Ján Šerfel

VŠETKO V KRISTOVI (3)

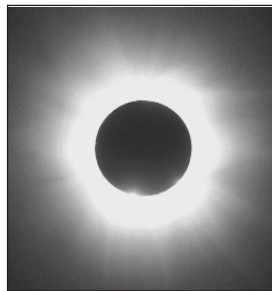
„...teda čo sme videli a počuli, zvestujeme aj Vám, aby ste aj Vy mali obecenstvo s nami a naše obecenstvo je s Otcom a Jeho synom, Ježišom Kristom. (1J 1,3)

Nech je vyvýšený a zvelebený Boh a Otec náš nebeský, že sa môže každý znovuzrodený veriaci tešiť, tak ako Ján, z obecnstva s Otcom a Jeho Synom Pánom Ježišom Kristom. Na vytvorení podmienok pre obecenstvo – spoločenstvo – život v prítomnosti Boha – nemá snaha, námaha človeka nijaký podiel. Toto obecenstvo vzniklo a trvá iba na diele, ktoré vykonal spravodlivý svätý Boh na golgotskom kríži v Pánovi Ježišovi Kristovi. Vtedy a tam, v smrti Pána Ježiša Krista Boh odsúdil a usmrtil padlú ľudskú prirodzenosť a v Jeho vzkriesení utvoril v Kristovi nového človeka, ktorý môže vstúpiť do obecnstva s Otcom a Synom. Boh na vrchu Golgota položil ťarchu našich vín, hriechov a nespravodlivosti na hlavu svojho obetného Baránka „**Lebo toho, ktorý nepoznal hriechu, učinil za nás hriechom, aby sme my boli spravodlivosťou Božou v ňom.**“ (2K 5,21) Tam Boh nepolepšil starú ľudskú prirodzenosť ale úplne ju odstránil. A namies-

to nej vytvoril novú, ktorá je v Kristovi Božou spravodlivosťou. **„Takže ak je niekto v Kristovi, je novým stvorením, drevne pominulo, hľa, všetko je nové.“** (2K 5,17)

Aká to požehnaná pravda! Pán Ježiš na kríži znášal ťarchu našich vín a bol učinенý za nás hriechom! Celá ťarcha, špina hriechov, ktorá nás ťažila, bola uvrhnutá na Neho, Svätého Baránka Krista. V ňom nebol hriech. On jediný mohol povedať: **„Kto z Vás ma usvedčí o nejakom hriechu?“** (J 5:46) On neučinil hriech, ani lešť sa nenašla v Jeho ústach. (1Pt 2:22) Aký hrozný je hriech v Božích očiach, vidíme na Golgote, kde Boh odsúdil hriech. Boh opustil svojho Syna na kríži. Čo sa dialo pritom na Golgote, keď Pán Ježiš zomieral na kríži za nás hriešnikov? Slnko „zakrylo svoju tvár“, povstala tma na celej zemi, v ktorej nevinný Boží Baránok znášal páľavu Božieho hnevu za nás! V úzkosti svojej duše opustený, zohavený, potupený volá: **„Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?!“**

Pre mňa, pre Teba, drahá duša, aby sme my už nikdy neboli Bohom opustení. Aby sme mohli mať obecenstvo s Otcom a Jeho Synom v Božej sláve. Vďaka Bohu hrozný súd je skončený, dielo spasenia je dokonané a preto môžeme uveriac Bohu spolu s Pavlom apoštolom s istotou povedať: **„A tak teraz už nielo nijakého odsúdenia tým, ktorí sú v Kristu Ježišovi, ktorí nechodia podľa tela, ale podľa Ducha... Lebo to, čo bolo nemožné zákonu, nakoľko bol slabý skrze telo, to vykonal Boh pošlúc svojho Syna v podobnosti tela hriechu a príčinou hriechu a odsúdil hriech v tele.“** (R 8,1.3)

„A tí, ktorí sú Kristovi, ukrižovali svoje telo z jeho vášňami a žiadostami.“ (G 5,24) Vo viere nemôžeme inak, len zvolať: „Ó Bože, aká veľká je Tvoja láska zjavená v Pánovi Ježišovi Kristovi na kríži Golgoty.“ Naše hriechy sú nám odpustené. Hriech v tele je odsúdený. Jedno aj druhé je dokonalé.

Aký účinok plynie z toho pre nás?

„Vediac, že náš starý človek je spolu ukrižovaný, aby bolo zmarené telo hriechu čo do svojej pôsobnosti, aby sme viac neslúžili hriechu.“ (R 6,6) Vediac... Vieme to? Ak áno, môžeme spolu s apoštolom Pavlom povedať z hĺbky srdca: **„S Kristom spolu ukrižovaný som a žijem už nie ja, ale žije vo mne Kristus...“** (G 2,20)

„Lebo ste zomreli a Váš život je skrytý s Kristom v Bohu.“ (Kol 3,3) A v liste Rimanom 6,3-4 čítame: **„A či neviete, že všetci, ktorí sme pokrstení v Ježiša Krista, pokrstení sme v Jeho smrť? Pohrobení sme tedy s ním skrze krst v smrť, aby sme ako Kristus vstal z mŕtvych skrze slávu Otcovu, tak aj my chodili v novote života?“**

Z týchto miest Písma jasne vidíme, že starý človek je v kríži Kristovom Bohom navždy odstránený. Teraz môže i najslabšie Božie dieťa obrátiť svoj pohľad na kríž, na Pána Ježiša a slobodne zvolať: **„Ja som spolu ukrižovaný, spolu odsúdený, spolu som zomrel starému životu čo potomok Adama a spolu s Kristom som vstal ako nový človek, lebo kto je v Kristovi je novým stvorením, staré pominulo, hľa všetko je nové.“** A tak je pravda, že dokiaľ sme v tomto tele, stará, hriešna prirodzenosť, hriech v tele ostáva, ale ten hriech je už odsúdený, potrestaný.

Počujme Božie Slovo vo svojom srdci a spolu jasajme: **„Kto bude žalovať na vyvolených Božích? Boh je, ktorý ospravedľňuje. Kde kto odsúdi? Kristus Ježiš**

je, ktorý zomrel a viacej, ktorý aj vstal z mŕtvych, ktorý je aj po pravici Božej, ktorý sa aj prihovára za nás. Kto nás odlúči od lásky Kristovej?“ „...**Lebo som presvedčený, že nič nás nemôže odlúčiť od lásky Božej, ktorá je v Kristu Ježišovi, našom Pánovi.**“ (R 8,33-39) Hriechy sú odpustené a hriech prebývajúcí v tele je odsúdený samým Bohom. Tak sa prestaňme trápiť polepšovaním starej prirodzenosti, nepozerať na seba. Stará prirodzenosť je absolútne hriešna, nedokonalá. Zamerajme svoj pohľad na Pána Ježiša. Ak sa chceš sklamať, pozeraj sa na ľudí. Ak chceš byť smutný, pozeraj sa na seba. Ak chceš víťaziť, pozeraj sa na Pána. Boh vyriešil v Kristovi všetky naše potreby a otázky. V Jeho obeti vidí veriaca duša úplné odpustenie svojich hriechov, ale tiež úplné odsúdenie hriechu prebývajúcim v smrteľnom tele a vyslobodenie z otroctva hriechu. S Kristom sme zomreli starému životu. S Kristom sme povstali k novému životu. Lebo ten, kto je v Kristovi, je novým stvorením, staré, to v Adamovi, sa pominulo, hľa, všetko je nové! Tým novým sa zaoberajme. Príde deň, keď budeme zbavení tela hriechu odsúdeného na kríži a premenení do podoby tela slávy nášho Pána Ježiša Krista.

Ale nežijme tú starú prirodzenosť vecami tohto sveta! A nebuďme neúmerne starostliví a úzko zameraní na svoje telo a jeho potreby, aby sme v ňom nezobúdzali zlé žiadosti, ale si oblečme Pána Ježiša Krista. V ňom máme všetko!!! Bojujme dobrý boj viery! Viera je víťazstvo, ktoré prenáša svet. Myslime na to, čo je hore, čo tam máme, koho tam máme a nie na to, čo je na zemi. (Kol 3,2) A Boh pokoja bude s nami a my budeme mať vo viere neprerušované obecnosť s Otcem a Jeho Synom, našim drahým Pánom Ježišom Kristom.

A. J. Holiday**Ze slov pravdy a lásky,**

ročník XIX., január 1935, číslo 1.

**CIRKVI (ALEBO ZBORY)
SVÄTÝCH***(Volne upravené)***Cirkev**

Hneď ako uverí hriešnik v Pána Ježiša Krista a narodí sa z Boha, stáva sa tým súčasne aj údom Cirkvi, za ktorú zomrel Kristus.

Cirkev je v Písme zobrazená rozličným spôsobom. Ak je zobrazená ako stavba, potom je veriaci človek živý kameň tejto stavby. Ak Písmo hovorí o nej ako o Tele, veriaci je úd tohto Tela. Na to nie je potrebný súhlas, ani činnosť nejakej osoby alebo zboru. Boh toto koná sám a často nikto ani nevie, že sa to stalo. Ani sám človek, ktorý sa práve obrátil, nepotrebuje dať k tomu súhlas, ani prejavíť svoje želanie, aby bol uvedený do tohto spojenia. Áno, niekedy ani celý svoj život tomu neporozumie, že patrí k vyvolenému ľudu, ale napriek tomu je to tak. **Boh ho pripojil ako úd k Telu; Kristus ho ako živý kameň vstaval do stavby svojej Cirkvi; Svätý Duch**, ktorý prebýva v každom veriacom i v tom vo viere najmladšom, ako prebýva vo všetkých ostatných, **spája ich** so všetkými veriacimi v **jednotu, ktorá nemôže byť zrušená.**

Buď Bohu vďaka za Jeho dokonalé dielo! Tohto diela sa nezúčastní žiadny človek a nie je tiež za to zodpovedný. Nie je to jeho povinnosť, aby **uviedol** spaseného hriešnika do tejto jednoty a **zачoval** ho v nej. Všetci tí, ktorých vstaval Kristus ako živé kamene do stavby svojej Cirkvi, nemôžu byť z nej odstránení práve tak, ako ich nič nemôže odlúčiť od Božej lásky, ktorá je v Kristu Ježišovi, našom Pánovi (R 8,39).

Cirkvi (alebo zbory) svätých

Ale Písmo nehovorí len o Cirkvi (jednej veľkej spoločnej, ktorá sa skladá zo všetkých veriacich od prvého dňa Letníc až do Pánovho príchodu po Cirkev) ale aj cirkvách (ktoré sa skladajú z veriacich na jednotlivých miestach). Tieto cirkvi sa nazývajú „**cirkvi Božie**“ (1K 11,16), „**cirkvi Kristove**“ (R16,16) a „**cirkvi svätých**“ (1K 14,33). Tieto rozličné pomenovania cirkvi (po prvé Božia, po druhé Kristova a po tretie svätých) však nevyjadrujú nejake rozdielnosti týchto cirkvi medzi sebou. Patrí týmto cirkvám, vyjadrujú však trojaké rozdielne stanovisko, z ktorého ich môžeme pozorovať. Každý veriaci človek je Božie dieťa a patrí Bohu. Je vykúpený Kristovou krvou, je spasený a stal sa cele Jeho vlastníctvom a Duch Svätý prebýva v ňom. Tým je veriaci človek oddelený od sveta pre Boha. Z tohto trojakého hľadiska sa môžeme pozerať na jednotlivých veriacich, ale aj na všetkých veriacich ako cirkev, zhromaždenú Božou mocou podľa Jeho slova.

Okrem tohto trojakého pomenovania sú cirkvi tiež pomenované podľa zemí alebo provincií, v ktorých sa nachádzajú, napr. cirkvi v Galácii (G 1,2) Judsku (G 1,22). Tieto názvy ale vôbec nevyjadrujú, že by sa cirkvi či zbory, patriace k jednej skupine, cítili užšie navzájom spojené než s cirkvami či zbormi iných zemí.

Všetky tieto cirkvi boli Božie, Kristove a svätých, nech sa nachádzali kdekoľvek na zemi.

Buďme Bohu vďační za veriacich, ktorí majú hlbokú známosť Božieho Slova o tom, čo znamená eklesia – cirkev, ktorá je Kristovým Telom.

Kde nie je známosť Písma, tam je v tejto veci veľký zmätok. Preto vidíme všade zorganizované svetské náboženské spoločnosti i skupiny skutočných kresťanov, a tí, si dávajú mená ako: „*rímskokatolícka cirkev*“, „*evanjelická cirkev*“, „*metodistická cirkev*“ atď.

Nepripomínam tieto veci preto, aby som ukazoval na pochybenie druhých, ale uvádzam ich preto, lebo všetky pomenovania zatemňujú význam slova ekklesia – cirkev (pozn. ekklesia preložené do slovenčiny znamená asi toľko, ako „vyvolaná“. Bolo to meno dané v starovekom Grécku starším miest, ktorí boli „vyvolávaní“ zo svojich príbytkov, aby uvažovali o záležitostiach svojich obcí a miest. Svätý Duch použil tento výraz, aby ním pomenoval tých, ktorí boli vyvolaní zo sveta – pohanského, židovského, katolíckeho, evanjelického – a privedení k menu Pána Ježiša, ktorému patria. Títo veriaci ľudia, vyvolaní zo sveta, sú Božia Cirkev).

Teraz by som prosil čitateľov, aby si bedlivo všimli niektoré miesta Písma, kde sa hovorí o miestnych cirkvách (t.j. o zboroch Pánovej Cirkvi), aby tak z Písma samotného dosiahli jasné pochopenie toho, čo tým Svätý Duch myslí, keď používa pojem cirkev – ekklesia.

- „**A keby ich nepočúvnul, povedz to cirkvi; a keby nepočúvnul ani cirkvi, nech tí je ako pohan a publikán**“ (Mt 18,17).
- „**A stalo sa tak, že sa celý rok schádzali v tamojšom zbere** (orig. v cirkvi), **a učili veľký zástup, a stalo sa aj to, že v Antiochii najprv nazvali učeníkov kresťanmi**“ (Sk 11,26).
- „**A keď prišli a zhromaždili zbor** (orig. cirkev), **zvestovali, čo všetko učinil s nimi Boh a že otvoril pohanom dvere viery**“ (Sk 14,27).
- „**A príjúc dolu do Cezáree odišiel hore do Jeruzalema a pozdraviac cirkev odišiel dolu do Antiochie**“ (Sk 18,22).
- „**A z Milétu poslal do Efezu a povolal k sebe starších zboru** (orig. cirkvi)“ (Sk 20,17).
- „**A keby sa tedy dovedna zišiel**

celý zbor (orig. cirkev), **a všetci by hovorili jazykmi a vošli by ta prostí ľudia, ktorí sa nerozumejú do vecí, alebo neveriaci, či nepovedia, že bláznite?**“ (1K 14,23).

- „**A bol som osobne neznámy zborom** (orig. cirkvám) **v Judsku. Ktoré sú v Kristovi**“ (G 1,22).
- „**A viete aj vy Filipáni, že na počiatku evanjelia, keď som odišiel z Macedónie, niktory zbor** (orig. cirkev) **sa nezúčastnil na mojich potrebách, aby bol dal a prijal, len vy sami**“ (F 4,25).
- „**Ak niektorý verný alebo niektorá verná má vdovy, nech ich vydosťieva, a nech sa nekladie ľarcha na cirkev, aby mohla vydosťiť tie, ktoré sú naozaj vdovami**“ (1Tm 5,16).
- „**Písal som zboru** (orig. cirkvi), **ale Diotrefes, ktorý chce byť prvým medzi nim, nás neprijíma**“ (3J 9).
- „**...a nemajúc dosť na tom, ani sám neprijíma bratov a tým, ktorí by chceli bráni a vylučuje ich zo zboru** (orig. z cirkvi)“ (3J 10b).

Práve uvedené citáty sú iba malým výberom z mnohých veršov podobného obsahu. Ak tieto verše čítame nezávisle na utkvělých predstavách, vidíme, že sa tu hovorí celkom jednoznačne o cirkvi ako o nejakom zbere. Zbor, ktorý sa **zhromažďuje** na určitom mieste a ktorý, ak je to nutné, môže byť zvolaný. S takouto cirkvou bolo možné **hovoríť**. Mohlo sa jej **písať** a ona tiež mohla **jednať** s jednotlivými veriacimi.

To, čo tu práve bolo povedané sa nemôže vzťahovať na Cirkev ako celok, ktorá začala na Letnice a ktorej údom je každý veriaci.

Tú nemožno zvolať (iba Pán ju zvolá k sebe do oblakov 2Te 2,1: „...**a naše zhromaždenie k nemu...**“), nemožno k nej hovoríť, písať jej. Ona tiež, ako celok, nemôže s nikým jednať.

Ak je však taký rozdiel medzi Cirkvou ako celkom a cirkvou ako jednotlivým zborom (miestnou cirkvou), musí byť nejaký dôvod, že Svätý Duch používa rovnaké slovo ako na celok tak aj na časť vykúpených Božích.

V evanjeliu *Matúšovom 16,18* hovorí Pán: „**Na tej skale vybudujem svoju cirkev...**“ V *18. kapitole a 17. verši* toho istého evanjelia vyzýva Pán niekoho, aby to povedal cirkvi a hovorí tiež o tom, čo sa má robiť, keď niekto neposlúchne, čo hovorí **cirkev**. Na prvom mieste je jediným činiteľom Pán a je úplne zrejmé, že to, čo On čini, **nikto nemôže skaziť**. Ale na druhom mieste Písma je veriacim uložený príkaz, spojený so zodpovednosťou, pri plnení ktorého možno aj pochybiť.

Je teda nielen celá Cirkev Pánova, ale aj jej každý miestny zbor pomenovaný rovnakým menom ekklesia–cirkev. Práve tak tomu je aj s inými menami a obrazmi, ktoré používa Svätý Duch. Chce tým istotne povedať, že ako celok, tak aj časť celku majú niečo spoločné, mnoho styčných bodov, a že každá časť má zároveň zobrazovať celok. Aj keď je však mnoho styčných bodov medzi celou Cirkvou a jej každou časťou, je tiež aj mnoho bodov, ktoré sú vlastné buď len celej Cirkvi alebo len jej časti. To sme už spoznali z niekoľkých miest Písma a z ďalších ešte postrehneme a spoznáme.

Stavba, telo, stádo

Len na dvoch miestach Písma hovorí Pán o cirkvi a je nutné si povšimnúť, že na jednom hovorí o Cirkvi ako celku a na druhom o cirkvi ako časti celku – t.j. o miestnom zbere. Po prvé (*Mt 16,18*) hovorí o Cirkvi ako o spoločnosti **všetkých veriacich v prítomnom veku cirkvi**, po druhé (*Mt 18,17 a ďalšie*) hovorí o niekoľkých (alebo i mnohých) veriacich **na jednom mieste**, kde Ho vyznávajú ako Pána a pravidelne sa zhromažďujú v Jeho mene. S touto miestnou cirkvou, ako

sme už podotkli, mohol každý úd hovoriť a tiež aj cirkev mohla jednať s každým jednotlivým údom.

V liste *Efežanom 2,21* čítame: „**...v ktorom každé stavenie prístojne dovedna pojené rastie v svätý chrám v Pánovi.**“ To je Cirkev v celku. V nesledujúcom verši však čítame: „**...v ktorom sa aj vy spolu budujete v príbýtok Boží v Duchu.**“ A to je miestna cirkev v Efeze.

Práve tak čítame v *1K 12* o cirkvi ako o tele. Vo *verši 12* čítame: „**Lebo ako je telo jedno a má mnoho údov a všetky tie údy toho jedného tela, hoci ich je mnoho, sú jedným telom, tak aj Kristus.**“ Pán Ježiš je Hlava a všetci, ktorí sú Jeho, sú údami Jeho Tela. Tu má apoštol na mysli celú Cirkev. Vo *verši 27*. je opäť reč o miestnej cirkvi: „**A vy ste telom Kristovým a údami po čiasťke.**“ Tu apoštol vypúšťa pri slove telo člen (v orig.). Nemohol písať miestnej cirkvi v Korinte: Vy ste „to“ telo Kristove – to mohlo byť povedané len o Cirkvi v celku, to jest o všetkých veriacich počínajúc Letnicami, ktorí boli prijatím Svätého Ducha pokrstení v jedno Telo. Toto zvláštne vynechanie člena jasne ukazuje, že veriaci v meste Korint sa vyznačovali **vlastnosťami** Kristovho Tela, ale netvorili sami celé Kristove Telo.

Opäť iný obraz cirkvi nachádzame v slovách Pána Ježiša v evanjeliu *Jána 10,16*: „**A mám aj iné ovce, ktoré nie sú z tohto ovčince, aj tie musím priviesť a počujú môj hlas a bude jedno stádo a jeden pastier.**“ Veriaci zo židovského ovčince a veriaci z pohanského ovčince mali byť zhromaždení v **jedno** stádo. A tiež tento obraz sa používa pre miestnu cirkev svätých. Pavol napomína starších cirkvi v Efeze: „**A tak tedy majte na seba pozor i na celé stádo, v ktorom vás ustanovil Svätý Duch za dozorcov, aby ste pásli cirkev Božiu, ktorú si dobyl vlastnou krvou.**“

Nech sa teda cirkev prirovnáva k stavbe, telu alebo stádu, vždy vidíme, že každý

tento obraz sa používa ako pre Cirkev vo svojom celku, tak aj pre jednotlivé miestne cirkvi, či zbory svätých, a z toho sa učíme, že Božia cirkev (nech sa na ňu pozeráme z ktoréhokoľvek hľadiska) má vždy **jednotný charakter** a nemôže to byť inak, pretože Pán Ježiš je práve tak spojený s miestnou cirkvou ako s Cirkvou vo svojom celku, ktorej Hlavou je On sám.

W. E. Vine

Ze slov pravdy a lásky,
ročník XXII., júl 1938, číslo 7-8

DUCHOVNÝ ÚSUDOK

Ak chceme vidieť duchovný obraz a svedectvo zborov Božieho ľudu, musíme nazrieť do Písma. Pán nám v ňom vo svojej múdrosti nepredpisuje rad pravidiel, podľa ktorých by sme sa mali riadiť, ale zjavuje nám o tomto predmete svoju vôľu na mnohých miestach Písma. Tri dôležité veci o záležitostiach miestnych zborov nám objasnia zodpovednosť a úlohy, ktoré zamestnávajú v prítomnom čase mnohých veriacich v rôznych krajinách.

Duchovný obraz zborov, ako nám ho vykresľuje Písmo, charakterizujú tri skutočnosti:

1. Nezávislosť, či samostatnosť každého zboru vo všetkých jeho záležitostiach, teda: v zriadení, v pocte, ktorú prináša Bohu a vo svedectve. Vo všetkých týchto veciach podlieha jedine Pánovi. Zbor vedený Svätým Duchom je nezávislý a nepodlieha moci, ktorú by si nad ním chceli osvojiť druhé zbory, konferencie a misijné spoločnosti. Podľa učenia Nového Zákona cirkvi či zbory sa nemajú zriaďovať podľa rasy, podľa územia a podľa národov. Rovnako vytváranie akýchkoľvek uzatvorených skupín zborov je nebiblické. Každá miestna cirkev je obrazne popisovaná ako chrám, telo, Boží

dom, stĺp a pevná postać pravdy (1K 3,16; 12,27 a 1Tm 3,15). Je mnoho vecí a záležitostí, ktoré sú spoločné všetkým pre ich **príbuzenský pomer** ku Kristovi. Všetky zbory sa radujú **z toho istého obecnstva**. Tie isté **ponaučenia** sú davané všetkým v Božom Slove. Tieto skutočnosti však nijako neospravedľujú zlúčenia zborov alebo zakladanie zvláštnych cirkevných spoločností zo zborov. Naopak, Písmo hovorí proti takým spoločnostiam. Dôkaz o tom nachádzame v *Zjavení Jána, 2.-3. kapitole*, v správach o siedmich zboroch.

2. Písmo ukazuje vždy na niekoľko **bratov**, ktorí sú daní zboru – vystrojení Svätým Duchom v ktorom jednajú ako starší, ako dohliadatelé a starajú sa o im zverené stádo. V Novom Zákone nie je jediný prípad, aby bola takouto duchovnou zodpovednosťou vystrojená iba jedna osoba v zbere. Ponaučenie a príklad, že je to tak, nájdeme na mnohých miestach Nového Zákona: **„A keď im vyvolili starších po zboroch...“** (Sk 14,23). V Sk 20,17. 28, kde je reč o **„starších zboru“**, ktorých Pavol nazýva **„biskupmi“** t.j. dohliadateľmi; o cirkvi vo Filipis **„s dozorcami a diakonmi“** (F 1,1); o bratoch v Tesalonike, ktorí pracovali medzi nimi a boli im predstavení v Pánovi (t.j. stáli vpredu) (1Te 5,12); a na Kréte: **„...a po mestách ustanovil starších“** (Tt 1,5).

3. V celom Písme nenájdete, že by zbory mali účasť na **politických záležitostiach**, či už miestnych, alebo celoštátnych. Zbory či miestne cirkvi ako celok sa zdžžali akejkoľvek politickej propagandy. To je živé svedectvo o cirkvách, ako nám ho podáva Nový Zákon.

Veriaci sú napomínaní, aby **„boli poddaní každému ľudskému stvoreniu pre Pána, buďto kráľovi, ako najvyššiemu,**

bud'to vladárom...“ (1Pt 3,13-14), kniežatám a vrchnostiam (Tt 3,1) ako Božiemu zriadeniu (R 13,2).

Sluší sa, aby sa zbory pridržali Božej vôle v týchto a iných záležitostiach v prítomnej ťažkej dobe a aby **nasledovali príklad daný v Slove Pravdy**. Ktorý zbor odstupuje od tohto príkladu, padá do pasce duchovného nepriateľa, utrpí mnohé straty a zapletá sa do ťažkostí ako vo veciach, ktoré patria cirkvi, tak i vo všetkých, ktoré náležia štátu.

Poddať sa vladárom, ako tomu rozumie Písmo a poddať sa ich moci, ktorá by zbory odvieďla od zjavenej Pánovej vôle a od Jeho príkazaní, sú **dve veci**. Medzi nimi je hranica. **Je k tomu potrebný duchovný úsudok a rozvaha, aby sa táto hranica poznala.**

Sú prípady, keď vlády v niektorých krajinách chceli jednať so zástupcom zboru v pozemských záležitostiach napr. o miestnosti pre zhromažďovanie, o bezpečnostných predpisoch atď. a nie o duchovných veciach, ktoré majú dočinenia s Božími zriadeniami a ustanoveniami cirkvi.

Podľa zásad Písma môže zbor ustanoviť niektorých bratov, ako svojich zástupcov, ktorí by jednali s úradmi o dodržiavaní právnych predpisov, v ktorých je zbor plne poddaný vrchnosti a nie je na zbor vyvíjaný nijaký nátlak, aby odstúpil od tých troch vecí, na ktoré sme si ukázali alebo od iných Božích vecí.

Keby ale napr. vláda niekde požadovala, aby si zbory ustanovili „predsedu-kazateľa“, pre každé zhromaždenie a pre všetky pobožnosti, bez ktorého zbor nemôže jestvovať a konať zhromaždenia, potom **„viac treba poslúchať Boha ako ľudí“** (Sk 5,29).

Keď sa podstatne zmení charakter zboru, ktorý potom nemôže konať podľa Písma pod spoločnou starostlivosťou svojich duchovných vodcov, tak sa zapletie do nových ťažkostí a je možné, že pre nedostatok duchovného úsudku

bude prinútený robiť ďalšie ústupky kvôli nátlaku zvonku.

Ak sa zbor odchýli od Písma, ľahko to nesú iba tí, ktorí nepoznajú Kristove požiadavky. Čo ale nesie so sebou každá úchylka, je pre duchovný život zborov pohromou. Nech preto zbor radšej trpí prenasledovanie, a i keby sa musel rozísť a keby sa museli veriaci i tajne schádzať po rodinách (bol by to stav, ku ktorému by sa Pán skláňal so starostlivosťou a uznávaním, a ktorý by prispel k sile a radosti veriacich), tak nech toto všetko zbor radšej podstúpi, len nech neprivolí k niečomu, čo je proti Jeho vôli. Podriaďiť sa vláde v záležitostiach svetských a pozemských je jedna vec; úchylka od pravdy je však druhá vec; a je potrebná duchovná rozvaha a vernosť, aby sa urobil rozdiel medzi týmito dvoma vecami a podľa toho konalo. Mali by sme sa vždy riadiť ponaučením: **„Kúp si pravdu a nepredaj ju...“** (Pr 23,23)

Ak niekde požaduje vláda **zlúčenie zborov do jedného uzatvoreného celku**, čo ide na úkor nezávislosti každého zboru, potom podriaďenie sa tejto vôli znamená **prijat' niečo, čo je zrejme proti Božiemu Slovu.**

Rada zborov sa v jednej zemi verne držala zásad Písma. Iná rada zborov sa podriadila nariadeniu vlády a ustanovila nad každým zborom požadovaného "predsedu pre bohoslužbu" uznaného vládou. K tým prvým sa Pán sklonil tak, že vedeli úradom vysvetliť, prečo toto nariadenie nemôžu akceptovať a bolo im dovolené zhromažďovať sa ďalej tak, ako dovtedy. Tie druhé zbory však návrh vlády prijali a nevyhli sa ťažkostiam, ktoré nastali pri evanjelizácii (verejná evanjelizačná činnosť).

Ak prijímame dnes niekoho do obecnstva, dajme si veľký pozor. Ochota pripustiť do obecnstva ktoréhoľvek Božie dieťa, ktoré sa drží Písma a stráni sa bludu, sa istotne ľúbi Pánovi. Ale ak je to niekto, kto by svojim predchádzajúcim

spojením s nebiblickými cirkvami mohol nabádať veriacich na vytvorenie nebiblického spoločenstva, je treba byť s jeho prijatím veľmi opatrný a pozorný.

V týchto dňoch, v ktorých sa rýchlo menia okolnosti, narastajú aj vnútorné ťažkosti; majú poslúžiť k tomu, aby nás priviedli k úplnej závislosti na Pánovi. Cesta múdrosti a istoty je v ustavičnom premýšľaní o pravdách Písma a v ich zachovávaní. Ony sú dostatočné nato, aby nás viedli a aby sme sa prostredníctvom nich mohli vzdelávať v najsvätejšej viere, v tej „**viere raz danej svätým**“ (Júda 3).

Za všetkými ťažkosťami, ktoré vznikajú Božím vykúpeným v niektorých štátoch z nariadení vlády a za napätie, ktoré z toho vzniká medzi veriacimi, stojí náš úskočný duchovný nepriateľ so zjednotenými zástupmi, mocou temnosti a ten sa vždy usiluje zničiť pravé svedectvo pre Boha. Vždy chce tiež zmariť aj obecenosť Jeho ľudu, priviesť ho k nečinnosti a otupenosti a k nevedomosti Kristových požiadaviek. Čím viac sa budeme držať Písma, tým viac môžeme čakať nepriateľstvo Satana a jeho zástupov. Ale Pán je mocnejší než Jeho nepriatelia a vernosť Jemu prináša večnú odmenu.

František Josef Křesina

Ze slov pravdy a lásky,

ročník I., marec 1912, číslo 3.

ÁNO, PRÍĎ PANE JEŽIŠU!

Očakávanie príchodu Pána Ježiša bolo veľkou nádejou prvých kresťanov. Stále o tom hovorili a čerpali z tejto živej nádeje potešenie a silu, ktorú potrebovali v dobách takého veľkého prenasledovania.

Prví kresťania verili v osobný príchod svojho Pána a Vykupiteľa; verili tak, ako veria len deti, jednoducho a celým srdcom, pretože Ho milovali a Jeho slovu dôverovali. A či to nebol On sám, ktorý

k nim prehovoril: „**V dome môjho Otca je mnoho príbytkov; keby nebolo tak, povedal by som vám to, pretože vám idem pripraviť miesto a keď odidem a pripravím vám miesto, prídem zase a poberiem si vás k sebe, aby ste tam, kde som ja, aj vy boli**“ (J 14,2-3)? A zaujatí týmto zaslúbením, tešili sa na jeho splnenie. Ich prvá láska bola taká vrúcna, že nemysleli na to, že by mohol Pán meškať, alebo že by ich mohla prekvapiť smrť. Pán Ježiš ich za to nekára, ale aby ich vystríhal pred poblúdením, napomína ich ústami svojho apoštola k trpezlivosti a o tých, ktorí zosnuli, im dáva slávne a slastné uistenie: „**Lebo ak veríme, že Ježiš zomrel i vstal z mŕtvych, tak i Boh tých, ktorí zosnuli, skrze Ježiša privedie s ním**“ (1Te 4,14). Ba ešte viac. On potvrdzuje svoje zaslúbenie, na ktorom sa budú podieľať pri jeho blaženom naplnení jedni aj druhí, totiž „**mŕtvi v Kristu**“ i „**my živí ponechaní**“ (verše 16-18). Kresťanom v Korinte bolo potvrdené a dopodrobna vysvetlené to isté: „**Hľa, tajomstvo vám hovorím. Všetci nezomneme, ale všetci budeme premenení, razom, v okamihu, pri zatrúbení poslednej trúby. Lebo zatrúbi a mŕtvi vstanú neporušiteľní, a my budeme premenení. Lebo toto porušiteľné musí obliecť neporušiteľnosť, a toto smrteľné obliecť nesmrteľnosť**“ (1K 15, 51-53). Na túto pravdu je ešte jasnejšie poukázané v liste Filipanom 3,20-21: „**Lebo naše občianstvo je v nebesiach, odkiaľ i Spasiteľa očakávame, Pána Ježiša Krista, ktorý premení telo nášho poníženia, aby bolo súpodobné telu jeho slávy podľa pôsobenia, ktorým si aj môže podriadiť všetky veci.**“ Tieto state, ktoré by mohli byť rozšírené o ďalšie, úplne stačia nato, aby rozptýlili akúkoľvek pochybnosť o príchode Pána Ježiša. Pán príde! Túto neotrasiteľnú istotu a najšťastnejšiu chvíľu veriacich dosvedčuje Svätý Duch vo svätom Slove.

Ale ach, túžby vyznávačov Kristových sa skoro obrátili inam. Zem sa stala ich cieľom a tu chceli panovať. Ochladla láska a Slovo Božie nahradili svetské zásady. Aký bol dôsledok? Toto zaslúbenie upadlo do zabudnutia. „Kresťanstvo“ pohltila na dlhé storočia číra tma, nevedomosť, blud a pokrytectvo.

Veľké prebudenie v dobách reformácie bolo ako brieždenie, ktoré ohlasuje príchod nového dňa. Božie Slovo bolo opäť autoritou. Ospravedlnenie z viery, úplná dostatočnosť Kristovej osoby a obeti svietili na ceste veriacemu ľudu a až dodnes je našim majetkom a odkazom tamtých dní.

Sila reformácie sa zanedlho vyčerpala, a tak ešte nebola objavená pravda o príchode Pána Ježiša do povetria. Tu a tam sa síce poukazovalo na Pánov príchod, ale tento bol spojený s „koncom sveta a posledným súdom.“

Bolo potrebné nové prebudenie a to prišlo v minulom storočí (19. storočie), počas ktorého Boh mocne pôsobil na srdciach a svedomiach mnohých svojich deťoch. Viedol ich k hlbšiemu poznaniu svojho Slova a cez Slovo im poukázal na zaslúbenie o príchode Pána do povetria pre veriacich, objasnil im, že tento príchod opísaný v 1Te 4,17 je prvou udalosťou a predohra Jeho druhého príchodu na túto zem vo svojej sláve a so svojimi anjelmi, a že tento príchod nemá nič spoločné s „koncom sveta“.

Mnoho srdc sa opäť otvorilo tejto nádeji; toto posolstvo sa zvestovalo a vďaka Bohu, Jeho deti sú na túto nádej upozorňované aj dnes a z nej sa radujú viac a viac.

Ale ten Boží odporca nespí. Bdie a pracuje. Keď nemôže zničiť Slovo, tak sa snaží podsunúť veriacim aspoň jeho nesprávny výklad. A lož vydáva za pravdu tak zručne, že sa mu aj darí odvrátiť duše od tejto slávnej nádeje „nádeje, ktorá nezahanbuje“.

Ďalším veriacim našepkáva: „Ty nebudeš vytrhnutý ku Kristovi, lebo nie si dost svätý.“ Inému: „Ty nemáš Svätého Ducha!“ a ďalšiemu: „Ty si Krista neočakával stále a preto nebudeš vytrhnutý.“ A taký brat, či sestra, miesto aby sa tešil na príchod Pánov, strachuje sa a prosí, aby Pán ešte neprišiel. „Áno, príď Pane Ježišu, len ešte nie dnes,“ vzdychá často taký veriaci. Bratia a sestry, vy, ktorí sa takto strachujete, vedzte, že naše spojenie s Pánom **nie je odmenou za našu prácu a svedectvo pre Pána**, ale že to je **následok nášho postavenia v Kristu**, že to je **uskutočnenie Božích myšlienok a pred-savzatí** vzťahom na Krista a Jeho Cirkev. Táto skutočnosť je nám jasne potvrdená v 1K 15,51-52 a v 1Te 4,13-18, kde apoštol Pavol nerozdeľuje veriacich inak ako na „**mŕtvych v Kristu**“ a „**nás živých ponechaných**“.

Aby sme sa vyhli mnohým nedorozumeniam, musíme pri tomto poukázať na našu veľkú zodpovednosť. Apoštol Pavol na ňu poukazuje opäť a opäť: Jedného každého dielo vyjde najavo, **pretože to ten deň ukáže**. „...**A jestli niekto stavia na ten základ zlato, striebro, drahé kamene, drevo, seno, slamu – jedného každého dielo vyjde najavo, pretože to ten deň ukáže, lebo sa zjaví v ohni. A jedného každého dielo, aké ktoré je, sám ten oheň skúsi. Ak zostane niečie dielo, ktoré postavil na základ, dostane mzdu; ak zhorí niečie dielo, bude mať škodu, a on sám bude zachránený, ale tak ako skrze oheň.**“ (1K 3,12-15) „**Lebo my všetci sa musíme ukázať pred súdnou stolicou Kristovou, aby si jeden každý odniesol to, čo načo vykonal skrze telo, už či bolo dobré, či zlé**“

(2K 5,10). V týchto textoch, ako to vyplýva zo súvislosti celých kapitol, je zrejme, že sa **výhradne jedná o Božie deti**. „... **kto skúpo seje, bude skúpo i žať.**“ (2K 9,6) „**Nemýľte sa, Bohu sa nebude nikto posmievat'. Lebo čokoľvek seje človek, to bude i žať.**“ (G 6,7) Prvý z posledných dvoch veršov hovorí o množstve, druhý o charaktere a kvalite toho, čo sa rozsieva.

Tieto miesta v Božom Slove nás napomínajú k bdelosti a odovzdanosti. Máme

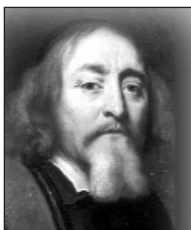
slúžiť v čistote a svätosti a podľa pravidiel Bohu živému a pravému, ku ktorému sme obrátení a očakávať Jeho Syna z nebies. (pozri 1Te 1,9-10)

Svet nečaká Pána Ježiša, lebo Ho nepozná a netúži po ňom. Ale my Ho poznáme a On pozná nás. My chceme byť s Ním. Chceme Ho vidieť tvárou v tvár. Majme teda tú istú nádej, ako prví kresťania, ktorá je v slovách: „**Ale vieme, že keď sa ukáže, budeme jemu podobní, lebo ho budeme vidieť tak, ako je.**“ (1J 3,2)

Radoslav Stráňava

ZBOŽNÉ TÚŽBY A ICH NAPLNENIE

Nemecký pietizmus a jeho vplyv

J. Spener

Približne 150 rokov po reformácii, naštartovanej Luterom v roku 1518, v období po tridsaťročnej vojne (1618-1648), začala sa v nemeckej evanjelickej cirkvi množiť nespokojnosť a žalosť nad jej neutešeným stavom. V roku 1675 vyšla kniha Zbožné túžby od kazateľa **Jakoba Spenera** (1635-1705), ktorá vyjadrovala túžby mnohých po obnove v cirkvi. V tejto sa postupom času na prvé miesto dôležitosti dostala náuka o základných doktrínach a nariadeniach, ktoré bolo treba pochopiť, prijať a uznávať. Túto náuku kazatelia vyučovali, teológovia o nej medzi sebou diskutovali a rozvíjali ju.

Samotná Biblia sa dostala až na druhé miesto za túto náuku, zanedbávaná bola v cirkvi i vo vtedajších školách. Ako dôsledok sa v cirkvi udomácnil náboženský formalizmus a nezáujem o duchovné veci. Viacerí, podobne zmýšľajúci ako Spener, začali postupne poukazovať na tieto veci. Už v roku 1670 začal Spener vo svojom dome organizovať pre záujemcov, popri veľkých oficiálnych bohoslužbách, aj súkromné zhromaždenia, kde sa s modlitbou čítala Biblia, preberali sa nedeľné kázne a bol priestor aj pre neformálne rozhovory o viere a o Božom slove. Takýto jednoduchý spôsob stretávania sa k Božiemu slovu, ktoré sa rovnako jednoducho a prosto vysvetľovalo, postupne nachádzal stále viac priaznivcov a aj inde začali vznikať v rámci evanjelickej cirkvi podobné skupinky. Prítomné Božie slovo oživovalo a priťahovalo, pobožnosť ľudí opäť zvrúcnela. Veriaci, ktorí sa pridávali, boli čoskoro jasne rozoznateľní a rozlíšiteľní od ostatných. Keďže nadovšetko vyzdvihovali úprimnú srdečnú zbožnosť a aj v nej žili, dostali aj svoje označenie a meno – pietisti (pieta lat. – zbožná úcta).

Pietisti vážne hlásali, že nestačí byť iba členom cirkvi, ale že každý hriešny človek musí prežiť osobnú skúsenosť obrátenia k Bohu. V obrátenom človeku sa dokazuje prítomnosť Božieho života, v praktickom každodennom živote v čistote a posvätení. Takýto život je tiež životom služby Bohu, spoluveriacim v cirkvi a všetkým okolo, ktorí nejaký druh služby potrebujú. Tiež hlásali pravdu Písma o cirkvi, v ktorej sú všetci kňazmi a služobníkmi, s rozličnými druhmi služby, nie iba niektorí duchovní. Takéto odvážne a priame myšlienky, prehovárajúce ku srdciam a svedomiam ľudí, si našli nielen množstvo

stúpcov po celom Nemecku, ale ako to vždy a zákonite býva, vzbudili aj mnohých odporcov, najmä v radoch predstavených luteránskej cirkvi i svetskej vlády. Potom, čo mnohé kniežatstvá a mestá postupne vypovedali pietistických kazateľov zo svojho územia, stalo sa napokon ich centrom východonemecké mesto Halle.

Spenerovým vplyvom bola v roku 1694 založená v Halle univerzita, ktorá sa hneď od svojho vzniku stala strediskom nového pietistického prúdu v cirkvi. Spenerom bol tiež odporučený na dôležité profesorské miesto na univerzitu mladý kazateľ **August Hermann Francke** (1663-1727), človek ktorý mal za sebou osobnú skúsenosť obrátenia k Bohu.

A. H. Francke

Hoci bol vyštudovaný evanjelický teológ s veľkou známosťou Písma, hebrejčiny i gréčtiny, predsa vo svojom vnútri prežíval veľký nepokoj, duchovnú prázdnotu a kolísanie medzi Bohom a svetom. Istého času bol požiadaný, aby kázal na text z evanjelia Jána 20:31: „**Ale toto je napísané nato, aby ste verili, že Ježiš je Kristus, Syn Boží a aby ste veriac mali život v jeho mene.**“ Cítil sa zahanbený, pretože vedel, že práve takáto skúsenosť a tento život z viery mu chýba. Rozhodol sa, že nebude kázať na toto miesto, pokiaľ to nebude môcť kázať úprimne a pravdivo. Vo veľkom duchovnom zápase, na kolenách pred Bohom, vo veku dvadsaťštyri rokov prežil svoje obrátenie a znovuzrodenie z Ducha Božieho, keď Bohu otvoril a odovzdal celé svoje srdce. Od vtedy prežíval skutočný život Boží z viery, vedený a plnený Svätým Duchom a dokázaný Jeho ovocím. Francke bol mužom praktickej dôvery, jeho priáním bol „*život zmenený, cirkev obnovená, národ reformovaný a svet evanjelizovaný*“. Stal sa pokračovateľom Spenerovej práce a za jeho hallského pôsobenia sa zbožné túžby pietistov pretavili do krásnej a široko rozvetvenej služby veriacim i neveriacim.

Francke bol zároveň popri škole aj farárom na predmestí Halle a bol tak v kontakte nielen s akademickou obcou a študentmi, ale aj s jednoduchými ľuďmi okolo. To čo okolo seba videl, v ňom prebudilo veľkú ľútosť a súcit. Množstvo chudobných detí, sirôt a polosirôt, vyvrheľov na ulici, priviedlo ho po mnohých pokusoch služby k zámeru založiť pre ne školu, neskôr pomenovanú ako „*otrhaná škola*“, podporovanú z milodarov verejnosti. Po škole nasledoval sirotinec, ktorý po pár rokoch fungovania poskytoval útočisko, jedlo i odev pre 100 sirôt, ďalších 500 detí navštevovalo denné štúdium školy. Neskôr pribudli domovy pre chudobných, pre nevydaté ženy, lekáreň, nemocnica, učiteľský ústav – to všetko podporované z dobrovoľných darov ochotných kresťanov z celého Nemecka. Mnoho šľachticov podporovalo túto prácu a zároveň posielali svoje deti do Halle, najprv do nižších škôl a potom aj na univerzitu. V meste vzniklo aj veľmi dôležité stredisko pre misiu v zahraničí. Do tých čias bola misia v evanjelickej cirkvi zanedbávaná, v roku 1706 z Halle odišli prví pionieri – misionári do Indie. To všetko vypôobil Boh v tých, ktorí mu otvorili svoje srdcia.

Ešte jedna dôležitá služba popri všetkých ostatných rozvinula sa v Halle – vydávanie a rozširovanie lacných Biblií a inej náboženskej literatúry. Franckeho priateľ barón Carl von Canstein založil za týmto účelom takzvaný Biblický dom. Z tejto služby zobrali veľký úžitok veriaci viacerých národov a rečí, medzi nimi i Slováci a Česi. V roku 1709 bol v Halle vydaný Nový zákon z českej Kralickej Biblie a v roku 1722 kompletná česká Biblia. O obidve vydania sa vo veľkej miere pričínili jeden z absolventov univerzity a odchovanec z Franckeho ústavov, slovenský evanjelický kazateľ **Matej Bel z Očovej**. Vydanie celej Biblie v roku 1722 bolo vytlačené v 5000 exemplároch, z toho 1000 bolo určených pre Uhorsko a zvyšok pre Čechy, Moravu a Sliezsko. Biblie predstavovali veľké duchovné požehnanie pre evanjelickú cirkev v slovenskej časti Uhorska, kde

M. Bel z Očovej

G. Muller

v tom čase vládla veľká telesná i duchovná chudoba. Ešte cennejšie boli Biblie pre české krajiny, kde celé 17. storočie, po porážke protestantov v bitke na Bielej hore, vládlo ich tvrdé prenasledovanie, spojené s ničením Biblií a so zakázaním jej vlastníctva a čítania.

Takýto rôznorodý a ďalekosiahly bol vplyv pietistického prebudenia v Nemecku, ktoré začalo jednoduchým záujmom o živý vzťah s Bohom a o Božie slovo. Ovocie, ktoré tu bolo vypôsobené zostalo a povzbudilo mnohých, niekedy aj s časovým odstupom. Jeden príklad na potvrdenie. Sto rokov potom ako pôsobil v Halle Francke, v roku 1825 prišiel na univerzitu jeden mládenec z Pruska. Študoval síce teológiu, ale svojim hriešnym životom pôsobil svojmu otcovi veľké problémy a hanbu. Jeden večer ho priateľ zaviedol k istému obchodníkovi na neoficiálne a neformálne malé zhromaždenie (ktoré boli vtedy zakázané) a on tam prežil pokánie a obrátil sa od svojho hriešneho života k Bohu. Bol to **George Muller**. Po obrátení sa ho jeho vlastný otec zriekol a on býval na internéte pre nemajetných študentov, ktorý kedysi založil Francke. Po čase odišiel do Anglicka, kde slúžil evanjeliom, najskôr medzi Židmi v Londýne, napokon našiel svoje pôsobisko v Bristole, kde aj spoznal učenie a prax anglického bratského hnutia a stal sa jeho súčasťou. Podobne ako Francke v Halle, aj Muller v Bristole, pri svojej službe, okolo seba videl mnoho biednych ľudí, najmä sirôt. Na návšteve u jednej sestry raz objavil životopis A. H. Franckeho, prečítal si ho a bol ním oslovený a povzbudený. V jeho denníku z 9. februára 1833 je zaznamenané: „Čítal som životopis A. H. Franckeho. Milostivý Pán mi pomohol nasledovať ho tak, ako on nasledoval Krista. Väčšina ľudí, ktorých tu v Bristole poznáme, sú chudobní. Keby sme sa so svojou životospravou ešte viac priblížili tomuto Božiemu mužovi, mohli by sme pre svojich chudobných bratov a sestry získať z banky nášho nebeského Otca viac ako doposiaľ.“ Napokon Muller založil v Bristole päť veľkých domovov, kde našlo starostlivosť a vzdelanie niekoľko tisíc chudobných sirôt. Jeho skúsenosti viery, keď bez zabezpečených finančných zdrojov, skrze modlitbu a vieru, dostal všetko potrebné pre také množstvo detí, dodnes oslovujú mnohých kresťanov po celom svete. Štafeta viery pokračovala, ďalšia úroda Božieho ovocia bola prinesená.

Táto štafeta viery sa beží už takmer 2000 rokov a stále ešte trvá. Mnohí do nej vierou vstúpili, niektorí sadili, niektorí polievali a Boh dával vzrast. Ten Boh, ktorý sa nemení a ktorý je aj dnes „**bohatý naproti všetkým, ktorí ho vzývajú**“ (R 10,12).

A začiatok toho všetkého je v jeho prítomnosti, v spoločensťve jeho lásky, radosti, pokoja a sily, v úzkom spoločensťve, do ktorého On každého úprimne veriaceho pozýva a volá.

Literatúra:

George Muller: A přece Otec nebeský o ně stará se, 1988

Rudolf Košťal: Biblia u nás, Transcius 1989

John R. Weinlick: Hrabě Zinzendorf, STEFANOS, 2000

Zotrúvali pri lámání chleba - osoba a dielo Pána Ježiša Krista

Úvahy zamerané na osobu a dielo Pána Ježiša Krista.

František Josef Křesina

Ze slov pravdy a lásky

ročník XXI., január 1937, číslo 1.

TEN ISTÝ – VČERA, I DNES I NA VEKY

Pán Ježiš, večný Boh, nemá nijaký počiatok. On je od večných vekov. To je ale nad naše chápanie. Tiež Jeho „včera“ nemá počiatok. Ale skončilo sa Jeho príchodom v ponížení, jeho konečná uzávierka bol hrob. Jeho „dnes“ začalo nedeľou – vzkriesením a bude trvať až do Jeho slávneho príchodu. Jeho „dnes“ teda trvá až doteraz. V Jeho „dnes“ sa zvestuje evanjelium; je to ten „príhodný čas“ a „Pánovo milostivé leto“, v ktorom sa hriešnikom dostáva milosť vierou v Neho, ktorý je teraz v sláve. Jeho „na veky“ sa začne Jeho príchodom v sláve a viac sa neskončí, pretože On bude panovať a kralovať po večné veky. Jeho kráľovstvo a panstvo je večné (Dn 3,33; 7,14).

Kristus Ježiš, náš Pán, je od večnosti a na večné veky i keď má akési včera, dnes a na veky. A v tomto svojom včera, v tom dnes a onom na veky je ten istý. Nemení sa v milosti, nemení sa v láske ani v súcíte. Je stále s nami, stále nám pomáha, stále stojí za svojimi zaslúbeniami.

Tieto slová: „Ježiš Kristus ten istý včera i dnes i na veky“ sú z kontextu myšlienok o vodcoch (v. 7), o rozličných učeniach a pokrmoch (v. 9).

Vodcovia hovorili Božie Slovo. Ich život bol životom viery. Ich obcovanie bolo príkladné. Ale všetci odišli k Pánovi. Veriaci mali pozorovať na cieľ ich života viery a ich obcovanie, aby mohli nasledovať ich vieru. Oni odišli, ale Pán Ježiš im zostal, ten istý včera i dnes i na veky. Tí

najvernejší a najstatočnejší ich predišli do večného odpočinutia, ale oni tu zostali sami s Pánom. A tiež napokon aj oni nevideli „nikoho z nich, iba samotného Ježiša“ (Mt 17,8).

Ten im bol dost'. Apoštol im o Ňom písal a ukázal im, že je dôstojnejší ako anjeli (Žd 1,4), že je hodný väčšej slávy než Mojžiš (3,3), väčší ako Jozua, pretože Pán vovádza ľud do odpočinutia (4,8). Tiež im ukázal v liste Židom, že Pán je väčší ako Áron, ktorého kňazstvo sa pomínulo, Kristove však trvá na veky (5,6). Kristus bol konečne väčší než starší. Tí odišli – ale On im zostal ako Vodca a Dokonávateľ ich viery. Čo im chýbalo, keď mali Toho „väčšieho“ od všetkých?

Kristus bol tiež väčší a dôležitejší než rôzne učenia, pokrmy a príkazy o pokrmoch. Kto sa tými zaoberal, nič nezískal. Učenia a príkazy o pokrmoch neprospejú nikomu z tých, ktorí sa nimi viazali. Z tohto prostredia, v ktorom nerástla viera a človek sa v milosti neupevňoval, mali veriaci vyjsť „von za stany“ k Pánovi Ježišovi. Veď On bol viac ako starozákonný „tieň“. On bol pôvodca tohto tieňa a jeho podstatou. Preto im apoštol ukázal v celom liste, aby odišli od tieňov k podstate.

Celý list Židom nám ukazuje na lepšie veci, ktoré majú veriaci prítomnej doby, než mal Boží ľud za starej zmluvy. Toto „lepšie“ je iba v spojení s Kristom. V Ňom sme sa stali účastníkmi lepšej nádeje (7,19). On je prostredník lepšej zmluvy (7,22, 8,6), ktorá je uzákonená na lepších zaslúbeniach. On nám dal a v nebesiach nám uložil lepšie imanie (10,34) a trvalé. On pripravil svojmu ľudu lepšiu vlasť (11,16) nebeskú a Jeho ľud dosiahne lepšie vzkriesenie (11,35), pretože im Boh – nám veriacim – predviedol čosi lepšie o nás (11,40).

My, teda, bratia a sestry, hľadáme, ako aj tamtí veriaci Židia hľadeli k Tomu „*väčšiemu a lepšiemu*“, povýšenému nad anjelov, kňazov, prorokov, obete a pokrmy, oltáre a chrámy. Hľadáme na osobu večného Krista Ježiša, k tomu Milovanému.

Tento „*Muž po Božej pravici*“ je naše spasenie, vykúpenie a posvätenie. Je vodca a dokonávateľ našej viery. Je hodný, aby sme Ho nasledovali a dôverovali Mu.

Nepriateľ sa vždy snažil, aby Jeho ľud odvedol od Neho a bohatstva Jeho milosti. Snaží sa nás stále zamestnať „ *cudzími a rôznymi učeniami*“, aby sme prestali vkladať nádej v Udatného Hrdinu, do toho Muža sediaceho na výsostiach po Božej pravici. Satan nenávidí Pána Ježiša a všetko a každého, čo, kto je s Ním v spojení.

On je ten istý včera i dnes i na veku. On sa nemení. Je ešte lekárom, aby liečil naše duše (*Lk 5,31*), chlebom života, aby nás sýtil (*J 6,35*), prameňom živej vody, aby uhasil náš smäd (*J 7,37*), je svetlo, aby sme netápali v tme (*J 12,46*), cesta, aby sme neblúdili (*J 14,6*), je život, aby sme žili (*J 14,19*), je ten silnejší, aby nás ochraňoval (*Lk 11,22*) a je náš pokoj, naša spravodlivosť, svätosť a všetkým, všetkým.

„On, môj pastier, spása,
On môj oltár i kňaz,
On moja obeť a krása,
On všetkým mi je včera i dnes.“

Nech Ho naša viera stále vidí nezakaleným zrakom a tak má nezakalený pokoj a radosť až dokiaľ si po nás nepríde.

Zotrvali na modlitbách

Úvahy o modlitbe.

Wolfgang Böhne

Gemeindegründung 2/07

MODLITEBNÝ ŽIVOT ZDRAVÉHO ZBORU

„*A zotrvali... na modlitbách.*“ (*Sk 2,42*)

Zem sa trasie a dôvera sa otvára

Keď si čítame pozorne skutky apoštolov, všimneme si významnú súvislosť medzi spoločnou modlitbou a pôsobením Svätého Ducha. Prv než bol v druhej kapitole vyliaty Svätý Duch a všetci boli ním naplnení, čítame si, že učeníci Pánovi s ďalšími bratmi a sestrami **boli všetci jednodomyseľne spolu**. A to ich charakterizovalo i naďalej: zotrvali v spoločnom bratskom obecenstve a na modlitbách, zotrvali jednodomyseľne v chráme, lámali chlieb po domoch a chválili Boha. O dve

kapitoly ďalej nachádzame prvé účinné modlitebné zhromaždenie zboru v ťažkej situácii prenasledovania. Vtedy opäť jednodomyseľne pozdvihli hlas k Bohu a keď sa pomodlili, zatriaslo sa miesto a boli všetci naplnení Svätým Duchom a hovorili slovo Božie pristo a smelo (*Sk 4,31*).

Aj v 13. kapitole *Skutkov apoštolských* nachádzame podobný vzor. V zbere v Antiochii slúžili Pánovi pôstom a na modlitbách, Svätý Duch pôsobí, vysiela apoštola Pavla a Barnabáša, evanjelium sa zvestuje, Pavol je naplnený Svätým Duchom, ľudia prichádzajú k spásu.

Vo svojich listoch apoštol Pavol často poukazuje na tú istú súvislosť. Preto prosí Efežanov, aby sa za neho modlili ustavične a vytrvalo, aby mohol pristo a smelo oznamovať tajomstvo evanjelia (*Ef 6,18-19*). Prosí i Kološanov, aby zotrvali na modlitbe, aby Boh sám „*otváral dvere slova*“ – aby on sám pôsobil a po-

žehnal zvestované slovo, aby ho hovorili tak, ako ho treba hovoriť (*Kol 4,2-4*). Smelosť pri hlásaní evanjelia, otvorené dvere i srdcia a následne i rast zboru pôsobením Svätého Ducha súvisí bezprostredne s osobnou a spoločnou modlitbou.

Predmet prosieb

Evanjelizácia a misia je samozrejme veľmi dôležitý predmet modlitebného zápasu jednotlivca, ako i zboru. Ale je ešte i množstvo iných úloh a problémov, ktoré by nás mali priviesť na kolená. Jeden takýto príklad nachádzame v Skutkoch apoštolských, keď poslal Herodes Petra do väzenia aby ho zabil. Zbor v Jeruzaleme sa stretol v dome Márie a „**cirkev sa napnute modlila Bohu za neho**“ (*Sk 12,5*). Táto modlitebná hodina pravdepodobne netrvala 60 minút, pretože Peter uprostred noci, keď ho zobudil anjel zo spánku a prešiel cez otvorené dvere väzenia, vošiel do domu Márie a našiel tam zbor zhromaždený na modlitbách.

Mali by sme sa oveľa viac a s oveľa väčšou naliehavosťou modliť za našich bratov a sestry, ktorí trpia a sú prenasledovaní kvôli evanjeliu, za našu vrchnosť, za chorých, za veriacich, ktorí zablúdili, alebo sa zamotali do hriechu (*1Tm 2,1-2; Jk 5,16*). Vytrvalá spoločná a osobná modlitba aj v dnešnej dobe otvára dvere, trhá reťaze, uzdravuje chorých, ak to zodpovedá Božej zvrchovanej vôli. Všimnime si, že len niekoľko veršov pred oslobodením Petra je správa o poprave apoštola Jakuba. Sme presvedčení, že zbor sa za neho nemodlil menej, ako za Petra.

Modlitebné zhromaždenie - Popoluška dnešných zborov

Duchovná zákonitosť, že vytrvalá modlitba prináša ovocie a že Boh zasľúbil, že ju požehná je nám všetkým známa. Jej praktické následky vidíme v celých cirkevných dejinách až dodnes. Napriek

tomu v mnohých zboroch i v životoch veriacich sa stala skutočnou Popoluškou. Táto služobnica Pánova je neoblúbená a nepovšimnutá, pretože sa neovešáva intelektuálskymi perlami, ani sa nesnaží blysnúť v hodvábnom šate filozofie, ani okúzliť korunou psychológie. Nosí vlastnoručne zhotovený odev pokory a vážnosti a nehanbí sa kľačať!

Modlitba je preto taká neoblúbená, pretože **sa nehodí k duševnej výzbroji človeka**. Modlitba totiž **závisí len a iba od jeho duchovnosti**. Človek nemusí byť duchovný, aby mohol kázať perfektne vypracované prednášky, alebo kázne. Kazateľnica sa môže stať výkladnou skriňou, kde sa pred divákmi vystavujú na obdiv ľudské schopnosti. V tichej a ukrytej komôrke však stratí akékoľvek seba-predvádzanie zmysel.

Indikátor duchovného života

Ak je modlitba a návšteva modlitebného zhromaždenia skutočne odrazom duchovného života, potom to vyzerá v našich zboroch smutne. Toto je skúsenosť, ktorú som získal v uplynulých rokoch pri návštevách mnohých zhromaždení, v rôznych spoločenstvách a v rôznych krajinách. Modlitebné zhromaždenie je opustená sirota i v takých zboroch, ktoré sa hrdó označujú za rastúce zbory. Ale rastúci zbor, ktorého modlitebné zhromaždenie chradne, je nielen nebezpečne chorý, ale žije aj napriek rastúcemu počtu členov v sebaklame o svojom duchovnom stave. Jeho slepota sa zväčšuje a on o tom nevie (*Zj 3,17*).

Ak chceš uviesť do pomykova a zahabiť veriaceho človeka, opýtaj sa na jeho modlitebný život. To je poznatok O. Sandersa po mnohoročnej službe na Pánovej vinici v rôznych častiach sveta. Nech nás táto veta pohne k dôslednému seba-preskúmaniu.

Z módy vyšli biblické týždne, sem tam sa ešte nájdú biblické dni, alebo víkendy.

Ale kde sú modlitebné týždne a modlitebné dni? Modlitebné noci poznáme len zo starých dôb. Návšteva a intenzita našich modlitebných zhromaždení je určite zrkadlom nášho osobného modlitebného života. Kto strávi doma na modlitbe len päť minút, sotva sa bude tešiť na päťdesiat modlitebných minút v zhromaždení!

Keď sme sa pred dvomi rokmi celé zhromaždenie modlili za veľmi vážny stav mladej matky a manželky tri týždne každý večer na kolenách, poznali sme niečo z pôsobenia a požehnaní vytrvalej a napätej modlitby. Po jej uzdravení sme s každodennými modlitebnými zhromaždeniami prestali. A pritom bolo ešte veľa potrieb, veľa duchovných problémov v našich rodinách a v našom okolí – dostatočné dôvody aby sme denno-denne išli na kolená, ale....?

Dôvody pre podceňovanie modlitebných zhromaždení

- Modlitebná hodina mi nič nedáva. Čo z toho mám?
- Modliť sa môžem rovnako aj doma!
- Modlitebné zhromaždenie je nudné, viem už dopredu, čo sa bude brat X a brat Y modliť.
- Na modlitebnom zhromaždení pravidelne zaspím. To radšej ostanem doma.
- Pri modlitbe sa neviem sústrediť. Utekajú mi myšlienky.

A mohli by sme menovať ďalšie a ďalšie dôvody. Ale pozastavme sa aspoň pri niektorých.

Modlitebné zhromaždenie nie je na to, aby sme brali, ale dávali: svoj čas, svoj záujem, svoj súcit pre veci, ktoré ležia Bohu na srdci, pre potreby i bolesti veriacich, priateľov i všetkých blížnych. Samozrejme, že sa môžeme a máme modliť doma. Ale Boh dal pre spoločnú a jednomyselnú modlitbu zvláštne zaslúbenie (Mt 18,19-20). Modlitebné zhro-

maždenie nie je miesto, kde sa vylievajú súkromné záležitosti. To sa má robiť doma za zatvorenými dverami, prípadne v malom krúžku dvoch, troch spriaznených duší. **V zhromaždení by sme sa mali modliť za spoločné záležitosti.** Za osobné problémy bratov a sestier sa sieme modliť, keď si to želajú, alebo ich situácia sa stáva spoločnou vecou zboru. Keď sa pred modlením vymenujú potreby, za ktoré je potrebné sa modliť a potom sa za ne hoci i krátko, ale cielene modlí, nikto nezaspí. „*Krátke modlitby sú dostatočne dlhé,*“ povedal Spurgeon. Kto sa na verejnosti modlí pridlho, pravdepodobne zo svojej komôrky vysielala len krátke modlitby. Väčšinou sa dá za jednotlivé záležitosti pomodliť za veľmi krátky čas. Na jednom modlitebnom zhromaždení tak môže byť vyslaných viac modlitieb, prosieb a ďakovaní pred Boží trón od mnohých bratov. Ak sú modlitby jasné a zrozumiteľné, zhromaždenie ich potvrdí jasným „*amen*“. A tak sa nebude nikto nudiť, ani driemať. Žiaľ, do mnohých zborov sa vtreli nevhodné spôsoby, ktoré zneužívajú modlitby na ciele narážky na prítomných, alebo na ich poučovanie a napomínanie. To uháša Svätého Ducha. Takéto prejavy musia byť dôrazne odmietnuté. V našom zbore sa radujeme z toho, že veľká časť veriacich sa zúčastňuje modlitebných zhromaždení a vyjadřili sa, že práve toto zhromaždenie je pre nich životne dôležité.

Vonkajšia forma

V novom zákone nenachádzame presné nariadenie ako, alebo ako často sa má modlitebné zhromaždenie konať. Či sa má najprv zaspievať pieseň, alebo čítať z Božieho Slova, alebo predložiť potreby a vďaky, za ktoré sa má modliť. Či sa má pri modlitbe kľačať, sedieť, stáť, alebo ležať tvárou na zemi, tiež nie je určené. Čo ale nachádzame a je jasne stanovené, je **duchovný stav**, v ktorom máme

pristupovať pred Božiu tvár – to je veľmi dôležité: „**Chcem teda, aby sa mužovia modlili na každom mieste a pozdvihovali sväté ruky bez hnevu a bez pochybovania.**“ (1Tm 2,8)

Keď sa jednomyseľne modlíme a naše obecenstvo nezaťažujú nevyznané a nepopustené hriechy, či rôzne sváry a hádky, tak z takého modlitebného zhromaždenia bude aj v dnešnej dobe prúdiť požehnanie do nášho blízkeho i vzdialeného okolia. Aj keď snáď nevidíme padať steny a múry väzenia ako v apoštolskej dobe, určite uvidíme ako padajú múry v medziľudských vzťahoch. Steny samoty a izolácie, ktorými sú obohané ľudské srdcia sa rozpadnú pod pôsobením Božieho Ducha. A ten istý Duch uvedie do pohybu i naše ruky i nohy i celý zbor. Lebo **zo všetkou vážnosťou a jednomyseľnosťou modliaci sa zbor zažije premenu najprv sám na seba.**

Vylepšiť modlitebné zhromaždenie pomocou organizátorských zmien a zásahov vyvolá, ak vôbec, len dočasné zmeny. Modlitba je vyjadrením života a myslenia zboru. Keď jeho jednotliví členovia nevnímajú svoju **závislosť na Pánovi** a vo svojom súkromí nevedú intenzívny modlitebný život, všetky **snahy o umelé oživenie stroskotajú.** Keď však duchovná bieda privedie aspoň niektorých veriacich v zbere na kolená a spoločne sa pred Pánom pokorujú a vytrvalo prosia o posvätenie, Boh odpovie a daruje duchovné uzdravenie.

Od doby Letnic neexistovalo duchovné prebudenie ktoré by nemalo svoj počiatok v modlitebnom spoločenstve hoci len dvoch, či troch modlitebníkov. A žiadne z nich nemalo dlhý život, keď modlitby ustali.

(A. T. Pierson)

Niektoré predmety z Písma pre spoločné modlitby

Prosíme Ťa, Pane Ježišu

- aby bolo zhromaždenie veriacich verné tvojmu slovu, aby srdce tvojho ľudu vždy stálo pevne pri tebe (1Par 29,18) a nezablúdilo od tvojich prikázaní teraz i v budúcnosti (Ž 119,10),
- aby si dal nasledujúcim generáciám úprimné srdce nedelené, aby ostríhali tvoje slovo (1Par 29,19) a nestrhol ich bludný duch zľahčovania evanjelia a liberálnosti a neodstúpili od viery (1Tim 4,1),
- aby bolo závislé jedine od Teba (Ž 25,15; 123,1-2; 141,8),
- aby zhromaždenie tvoje slovo nefalšovalo, zvestovalo celú radu Božiu a žilo ju (2K 4,2; Sk 20,27),
- aby slovo kríža bolo stredobodom všetkého diania a Božou mocou v živote zboru (1K 1,18),
- aby vychovávalo verných učeníkov zvestujúcich celé Slovo Božie prosto a smelo (Ef 6,19-20) schopných aj iných učiť (Mt 28,18-20; 2Tm 2,2),
- aby malo pastierov, učiteľov a evanjelistov podľa tvojho srdca, schopných chrániť a pásť ovečky (J 21,15-17),
- aby čo najviac členov zboru dozrelo do stavu dokonalého človeka v Kristu Ježišovi (Kol 1,28),
- aby veriaci zložili skutky temnosti, aby hriechy neprikryvali, ale ich vyznali a opustili (R 13,12-14; Pr 28,13),
- aby konali dobré skutky, ktoré Boh vopred prihotovil, aby v nich chodili (Ef 2,10), aby vydával každý veriaci dobré svedectvo, aby žil hodne evanjelia Kristovho a bol tak misionárom vo svojom okolí (F 1,27),
- aby zhromaždeniu záležalo i na svetovej misii (Mt 28,19-20),
- aby v ňom horela láska k Tebe, medzi veriacimi navzájom i k hynúcim duším (J 14),

- aby zhromaždenie pestovalo vzťahy s inými zbormi v biblickej múdrosti (2K 8,16-24),
- aby zhromaždenie bolo a zostalo biblicky oddelené od sveta (2K 16-18),
- aby bolo opatrné a triezve voči charizmatickým a ekumenickým prúdom (1J 4,1),
- aby bolo bdelé a nepodľahlo zvodcom z vlastných radov (Sk 20,29-30),
- aby si ty sám vyslal pracovníkov do svojej žatvy (Mt 9,36).

Daniel Mojžiš

DOBROREČENIE

**„Moje srdce vynáša dobré slovo...“ (Ž 45,2)
 „A naskutku sa otvorili jeho ústa i jeho jazyk,
 a hovoril dobrorečiac Bohu.“ (Lk 1,64)**

Čím je preplnené srdce, to hovoria aj ústa. Tak to bolo aj v prípade Zachariáša. Ten mal dve možnosti. Mohol sa hnevať, veď bol 9 mesiacov nemý po udalosti, keď pochyboval slovu Božiemu poslanému cez anjela, že vo vysokom veku sa im narodí dieťa. Okrem toho sa mu nemuselo páčiť, že nemôže pomenovať vlastné dieťa podľa svojho vkusu. Je napísané, že aj jeho príbuzní sa čudovali, že ho nepomenoval podľa seba, čo bolo v tej dobe bežné.

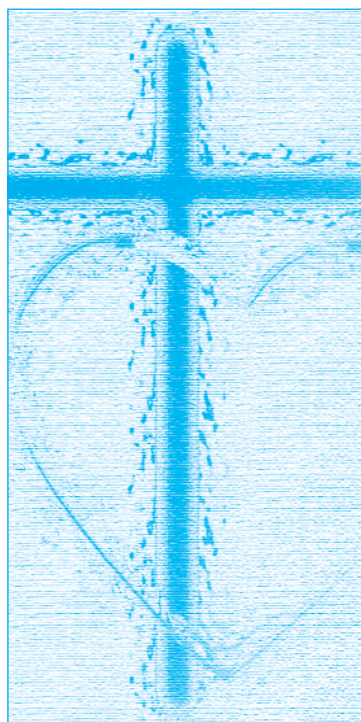
Druhou možnosťou bolo radovať sa z dieťatka, ktoré sa práve narodilo. Ľahko sa nám povie, že bolo normálne radovať sa. Veď mal k tomu oveľa väčšie dôvody, ako k hnevu či nespokojnosti. A predsa... Koľkokrát už aj veriaci človek má veľa dôvodov k radosti a dobrorečeniu a niekedy stačí jedna vec v živote, ktorú Pán Boh dopustí a nie je s súlade s našimi predstavami a vyvolá toľko smútku, zármutku či dokonca hnevu a reptania voči svätému Mocnárovi!

Zachariášovo srdce bolo však plné vďačnosti a tú prejavil i navonok.

Prejavili ju aj pisatelia citovaného Žalmu, Kórachovi synovia. Zdá sa, že zostali jediní nažive po tom, ako sa ich rodičia a príbuzní postavili proti vodcovi izraelského národa a tým aj proti Najvyššiemu. Po tejto vzbure boli usmrtení. V Žalme nie je žiadny koreň horkosti či nepokoja, ale slová dobrorečenia, radosti a vďačnosti. Dokonca procky ospevujú krásu Toho, ktorý je **„krásnejší nad všetkých synov človeka.“** (v. 3).

Vďačnosť prejavuje aj človek na úteku, kráľ Dávid, ktorý práve zažíval mnoho sklamaní od ľudu, vlastných detí, priateľov. Jeho srdce je pri Pánovi a preto aj v takýchto chvíľach nachádza mnoho dôvodov k dobrorečeniu a vďačke. Výstižné sú slová zo **Žalmy 103: „Dobroreč, moja duša, Hospodinovi, a nezabudni niktorého zo všetkých jeho dobrodení“** (v. 2). Tento i iné žalmy sú piesňami plesania a vďačnosti.

Kiežby sme si boli v každej životnej situácii vedomí toho, akej milosti sa nám dostalo a dostáva v Pánovi Ježišovi. Veď čo iné ako vedomie Božej dobroty nás môže viesť do bázne a vďačnosti, k dobrorečeniu, či zvolaniu spolu s apoštolom Pavlom: **„Vďaka Bohu za Jeho dar, ktorý sa nedá vypovedať“** (2K 9,15).

Odpoveď Písma na otázku:

Môže niekto povedať, že hovorí na mieste Kristovom?

Odpoveď je: Áno, podľa Božieho slova nesporne môže. Môže a musí. Pretože o tomto nerozhoduje človek, ale Pán! Preto hovorí: „**Vystúpiac na výsosť, zajaľ zajaťie a dal ľuďom dary**“ (Ef 4,8). „**A On dal jedných za apoštolov, jedných za prorokov, jedných za pastierov a za učiteľov...**“ (Ef 4,11).

Z vyššie citovaných slov vyplýva, že hovorením na miesto Seba poveruje vzkriesený Pán. Nie je to ľudská schopnosť poznať pravdu v celej jej šírke a hĺbke, ktorá oprávňuje veriaceho k tomu, aby hovoril na Kristovom mieste, ale vzkriesenie Pána Ježiša, dar Svätého Ducha a Pánove poverenie.

Je smutné, keď sa hriešnik postaví proti Pravde evanjelia a tak aj proti večnej spáske vlastnej duše. Ale či nie je rovnako zarmucujúce, keď zo srdca a úst Božieho človeka vychádza otázka spochybňujúca Pravdu? Nie je to paradox, že Božím slovom zachránená duša, obmytá krvou Spasiteľa, pomáha otcovi ľži zatláčať a zatemňovať pravdu v samotnom Božom dome?! Nech je to akýkoľvek duchovný velikán, akákoľvek autorita, nech by to bol aj muž, ktorý by po celý život kázal Krista a napokon by vyslovil takúto otázku, ktorou spochybňuje Boží spôsob komunikácie s človekom prostredníctvom kázaného slova, je neospravedlivo odsúdeniahodný. Poslúžil k nepočúvaniu Božieho posolstva kázaného vo viere. Je odsúdený vlastným svedomím a šliape po vlastnej námahe viery, v ktorej kázal Krista. Z kázaného Božieho slova urobil ľudské reči.

Vyššie položená otázka je neospravedlivo ani ako mierená proti samozvaným božím poslom, ktorí vydávajú svoje výmysly za Božie posolstvo a tabuizujú ho zaklínadlom: „*Mne Pán zjavil atď...*“ Duch Boží a Písmo sú dostatoční na odhalenie a odsúdenie takýchto bludárov.

To, že Boží Duch robí človeka múdrou a prorokom, poznali už v Starom zákone. Poznal to Elihu: (pozri Job 32,7-8) a poznali to aj proroci: (pozri 2Pt 1,19). A títo nielenže hovorili na mieste živého Boha, ale nemohli mlčať!

Elihu: (pozri Jb 32,17-22). Jeremiáš: (pozri Jr 1,4-5. 7-10 a Jr 20,7).

Museli hovoriť, nemohli mlčať napriek tomu, že kvôli tomu trpeli. A apoštol Pavol dodáva: „**Lebo keď zvestujem evanjelium, nemám sa čím chváliť, pretože to musím robiť, ale beda by mi bolo, keby som nezvestoval. Lebo ako to robím ochotne, mám odplatu, ak neochotne, úrad mi je zverený**“ (1K9,16-17).

Takže Božie slovo nás učí, že k tomu, aby Boh mohol hovoriť cez človeka k ľuďom bolo potrebné, aby: **1. Pán vystúpil na výsosť, 2. dal ľuďom dary, 3. dal ľuďom poverenie, úrad**, a aby mohol človek prehovoriť k ľuďom na mieste Pána Ježiša Krista musí mať: 1. dar Svätého Ducha (2Pt 1,19) a 2. v správe dary Božej milosti (poznať postavenie v Kristovi – 1K 2,12-13; R 1,11; 1Ts 3,10; a zastávať svoj úrad v správe Božieho domu – 1K 3,10; Kol 1,25; Ef 4,11; 1K 4,1; 1Pt 4,10-11; Kol 4,17; 2Tm 4,5)

Prečo teda hovoria muži, ktorí sami učia z Písma: „*Ak si niekto myslí, či to dokonca tvrdí, že hovorí na Kristovom mieste, je pyšný.*“ Kto stojí za touto „*pokorou*“? Je to diabol, ktorý im ju podsúva, aby mohli v mene „*pokory*“ odmietnuť slová, ktoré sa im nehodia. Komu tým škodí? Nielen im, ale najmä nedospelým vo viere, ktorým tak vstúpuje do mysle nedôvera a učí ich počúvať kázané slová viery s predsudkami. Veď človeku nemožno veriť. Diabol dobre vie, že rast tela do plnosti Pána Ježiša Krista sa bez hovorenia Pravdy v láske nedosiahne (Ef 4,15-16). Preto vyhlasuje cez „*nádoby*“, vedome či nevedome jemu posluhujúce, že nikto z ľudí nemôže o svojich slovách povedať, že sú to aj slová Božie. A to napriek pravde, že Boh hovoril, hovorí a bude hovoriť k ľuďom skrze svojich služobníkov. (pozri 2Pt 1,19, 2K 2,14-17; 1K 15,3, 2K 13,3 a 2K 5,20) A apoštol Peter ide ešte ďalej, keď píše, že toto nie je výsada niektorých, ale štandard pre všetkých veriacich: „**Každý, ako ktorý dostal dar milosti, tak si ním slúžite navzájom ako dobrí správcovia rôznej milosti Božej. Ak niekto**

hovorí – ako slová Božie; ak niekto slúži – ako z vlády, ktorú dáva Boh, aby bol Boh vo všetkom oslavovaný skrze Ježiša Krista, ktorý má slávu i silu na veky vekov. Ameň“ (1Pt 4,10-11).

Odváži sa niekto, zoči-voči tomuto Božiemu slovu, tvrdiť, že Boh dnes nehovorí skrze svojich služobníkov? Odváži sa niekto ešte tvrdiť lož, že len dovtedy vychádza z úst poslov Božích Božie slovo, kým čítajú text Písma a potom sú to už len ich vlastné, ľudské slová, ktoré nikoho k ničomu nezaväzujú? To je pravda jedine o ľuďoch, ktorí nemajú Svätého Ducha a hovoria zo zlého a neveriaceho srdca. Ale prečo toto šíri diabol o správcoch tajomstiev Božích a služobníkov Kristových? Preto, aby aspoň spomalil rast veriacich v Pána Ježiša Krista, a aby zostali nadhlo telesní. Pretože on je bezmocný voči detinskej viere, ale veľmi ľahko si poradí i s celou armádou nedospelých, pochybujúcich a telesných kresťanov.

Miroslav Vyhnánek

SPRÁVY ZO ZBOROV

Mária Krislová

Kronika Lomského a Libkovického zboru

S radosťou a ochotou vyhovujem Vášmu želaniu, aby som zaznamenala vznik a históriu Lomského zboru od jeho vzniku r. 1927–28 až do r. 1938, keď úder udalostí rozptýlil väčšinu veriacich do rôznych miest Čiech a Moravy, aby jeden každý slúžil a svietil svedectvom v novom prostredí.

Udalosti sú popísané tak, ako som ich videla a prežívala zo svojho hľadiska. Škoda, že pamätníci, ktorí ešte žijú, nenapísali, ako ich Pán Ježiš zastavil na širokej ceste a priviedol na úzku cestu pravdy života. Každým znovuzrozením ľudskej duše je dokumentovaná Jeho hľadajúca LÁSKA, ktorá nachádza hynúce duše predivným, rozmanitým spôsobom, aby ich vytrhla z moci temnosti a preniesla do kráľovstva mieru, pokoja, svetla, blaženosti, do večného života.

Väčšina z tých, s ktorými som mala obecenstvo a sedávala u Pánových nôh, sýtala sa Jeho Slovom a pila z prameňa živej vody sú už v nebeskej vlasti. A vy starí, milovaní, drahí, prijmite moje riadky ako spomienky na doby nášho duchovného detstva, nášho rastu – na krásny čas prvej lásky oproti nášmu drahému Spasiteľovi a jeden k druhému.

Vám mladým, nech tieto spomienky poslúžia k vyvýšeniu Božej milosti a lásky, ktorá robí zo stratených hriešnikov Božích synov a dedičov Božej sláva skrze obeť Božieho Baránka, ktorý sníma hriech sveta. „**Vediac, že nie porušiteľnými vecami, striebrom alebo zlatom, ste vykúpení z márneho svojho obcovania, podaného otcami ale drahocennou krvou ako bezvadného a nepoškvrneného baránka Krista...**“ (1Pt 1,18-19)

„A tak očisťiac svoje duše poslušnosťou pravdy skrze Ducha cieľom nepokryteckého milovania bratstva vrúcne milujte jedni druhých z čistého srdca znova splodení súc nie z porušiteľného semena, ale z neporušiteľného živým slovom Boha a zostávajúcim na veky. Lebo každé telo je ako tráva a každá sláva človeka ako kvet trávy; tráva uschla a jej kvet opadol; ale SLOVO PÁNOVE ZOSTÁVA NA VEKY“ (1Pt 1,22-25).

Rozprávanie brata Jindřicha Vaňka o tom, ako ho Pán hľadal a našiel až v Paríži r. 1923, kam odišiel, aby si doplnil vzdelanie, získal majetok a zaradil sa medzi bohatých a vzdelaných ľudí.

I. Paríž

V Jičine vyštudoval reálku, absolvoval rozdielovú skúšku spôsobilosti na post učiteľa a v r. 1919 odišiel učiť na Podkarpatskú Rus. Ale jeho romantická nepokojná povaha túžila po dobrodruž-

**„Lebo čože to osoží
človekovi, keby
získal hoci aj celý
svet a svoju dušu
utratil? Alebo aké
výmenné dá človek
za svoju dušu?“
(Mt 16,26)**

stvách v cudzine. Pretože sa v reálke učil francúzštinu, r. 1920 sa rozhodol odísť do Paríža. Tu sa spoznal s niektorými básnikmi a včlenil do spoločnosti bohémov tej doby. Po čase v Paríži otvoril jedáleň s českými špecialitami a tak sa mu začal naplňovať sen – byť vzdelaný, bohatý a spoločensky sa vyšvihnúť medzi elitu.

II. Obrátenie

Raz, keď sa vracal podvečer domov a rozmýšľal, ako zvýšiť príjmy, mimovoľne uvidel za oknom v prízemí otvorenú knihu veľkého formátu, v ktorej bolo niekoľko riadkov podčiarknutých nápadnou červenou farbou. Prišiel tesne k oknu a čítal: „**Lebo čože to osoží človekovi, keby získal hoci aj celý svet a svoju dušu utratil? Alebo aké výmenné dá človek za svoju dušu?**“ (Mt 16,26)

Bolo to ako rana priamo do srdca. Veď práve o tom premýšľal. Odchádzal pobúrený a na tento okamih chcel rýchlo zabudnúť. No nedarilo sa. Naopak. Opäť ho to ťahalo na to miesto.

Vracal sa sem niekoľko dní po sebe a dychtivo čítal. Raz ho pritom pristihol a oslovil neznámy pán: „*Nechcel by ste ísť medzi nás do kresťanského zhromaždenia a vypočuť si Božie slovo?*“ Išiel. Zo záujmu aj zo zvedavosti.

Vošiel do jednoducho zariadenej miestnosti, ktorej steny zdobili verše z Biblie, v ktorej bol stôl a rady obsadených stoličiek. A predsa naňho dýchla dôstojnosť prostredia. Bolo tu cítiť prítomnosť Boha. Božie slová padali do srdca ako rozosievané zrná do úrodnej pôdy. Pod usvedčením Písma priznal, že je hriešnik a ide do zahynutia. Poznal, že jeho zvodca je satan, knieža tohto sveta a jediný vysloboditeľ že je Pán Ježiš, ktorý premohol satana na kríži a vylial krv na očistenie od hriechov za každú dušu, ktorá uverí v neho.

**„A toto je to svedectvo, že nám Boh dal večný život,
a ten život je v jeho Synovi“ (1J 5,11)**

III. Obohatený

Malá iskra vykresaná v prvom zhromaždení sa horlivým čítaním Božieho Slova rozohorela v jasnú pochodňu viery, ktorá vyviedla mnoho ľudí z tmy do Svetla.

Brat Vaněk si cenil spasenie získané Božím Baránkom nado všetko a bol hlboko vd'ačný za Pána Ježiša, ktorý mu získal nebeské dedičstvo miesto mamonu. Do srdca mu vložil múdrosť ako získavať ľudí pre Krista, namiesto chytrosti, ako nadobúdať kapitál. Rozvrátil i jeho túžbu niečo znamenať a zaradil sa medzi tichých a pokorných, ktorí nemajú nič, len Božiu milosť.

Keď sa po mojom obrátení znovuzrodila i moja predrahá, vzácna teta Anna, ktorá bývala v mojom rodisku v Kostelci n/L., pozvala brata Vaňka, aby vydal svedectvo našim známym. Zišli sa v dosť hojnom počte, väčšinou ľudia zo strednej vrstvy, majetnejší, ale napokon bolo zrejmé, že prišli viac zo zvedavosti ako v túžbe po poznaní. Vtedy mi brat povedal: „*Poznáte sestru podobenstvo o kráľovskej svadbe? Kto naplnil hodovnú sieň? Keď bohatí odmietli pozvanie kráľa, prikázal pozvať chudobných, spodinu spoločnosti. Tí naplnili dom. Ku tým choďte, takých pozývajte!*“ Toto som pochopil po svojom obrátení, keď som cítil zodpovednosť povedať evanjelium svojim bohatým priateľom. Väčšinou ma slušne odmietli. Spomínam si, ako som bol pozvaný na ples. Rád som tancoval. Prišiel som tam v salónnom úbore ale tentoraz preto, aby

som mohol tanečníkom rozprávať v čom je pravá radosť. Že tanec, zábavy, radovánky nie sú ničím proti pokoju, ktorý dáva zadarmo Pán Ježiš tým, ktorí Ho vierou prijmu ako Spasiteľa a nechajú si hriechne srdce očistiť Jeho svätou krvou. Moji priatelia boli pohoršení, mysleli, že som blázon a prinútili ma odísť. Odvtedy viem, že Božie Slovo zvestované v prostredí, v ktorom je pánom satan, medzi rozjarenými ľuďmi a svetskými pôžitkami, kde sa klania mamonu, zostáva nepovšimnuté a bez úžitku, lebo satan príde a vyberie ho ľuďom z mysle. Aj Pavol mal tú istú skúsenosť a preto napísal do Korintu: „*Lebo ved' vidíte svoje povolanie, bratia, že nie mnoho múdrych podľa tela, nie mnoho mocných, nie mnoho urodzených je medzi vami zachránených. Ale bláznivé u sveta si vyvolil Boh, aby zahanbil múdrych, a slabé u sveta si vyvolil Boh, aby zahanbil to, čo je silné a neurodzené u sveta a opovrhnuté si vyvolil Boh, a to, čo nie je, aby zmaril to, čo je niečím, aby sa pred Bohom nechválilo niktoré telo*“ (1K 1,26-29).

Túto bratovu radu sme obe vďačne prijali a plne sa potvrdila. Aj keď teta svedčila všetkým, zhromaždenie sa plnilo väčšinou prostými ľuďmi. Mnoho obyvateľov Kostelca sa pohoršovalo nad tým, keď sa na tetine svedectvo stala z pohrdanej majiteľky nevestinca z Rakúska pokorná, tichá služobníčka Pánova, ktorá Ho veľmi milovala, lebo jej bolo mnoho odpustené.

Spomínam, ako citovala verš z piesne Mne dostalo sa zmilovania:

„Od Boha som si nezaslúžil nič iné iba samý hnev, zmierenie navždy získala mi svätého Syna Jeho krv. Klaniam sa, plesám radosťou, nad nevídanou milosťou“

Sestra Oblezarová bola novodobou živou ilustráciou príbehu u farizeja Šimona (Lk 7,36-50).

IV. Túžba stať sa misionárom

Brat Vaněk nosil v sebe túžbu cele sa vydať Pánovi v službu. Rád spieval pieseň: „*Už nie svoj, som Pána svojho, vykúpeným vlastníctvom.*“ Keď sa zúčastnil prednášky o misii, rozhodol sa, že odíde do Brazílie k Indiánom v povodí Amazonky. Chcel sa úplne a vo všetkom spoliehať, ako Hudson Taylor, misionár Číny, len na pomoc a ochranu Božiu. Čo ešte mal, to alebo predal, alebo rozdal. Tiež poslal domov matke niečo na prílepenie. Pre seba si nenechal takmer nič. Späť nám hovoril: „*No neberte si v tomto zo mňa príklad. Bolo to jednanie mojej starej prirodzenosti milujúcej dobrodružstvo. Ale Pán ma napriek tejto okľuke dostal tam, kde ma chcel mať.*“ Bez peňazí, len s dvoma malými kuframi, odišiel do prístavu. Nemal ani pas, ani cestovný lístok, pretože chcel, aby mu Pán razil cestu. Najprv sa zdalo, že to aj koná. Spomínal, že vtedy cestoval do Brazílie nejaký významný vojenský činiteľ. Na ceste k lodi ho vypravádzal čestný špalier. V jeho strede pochodoval generál a za ním brat Vaněk s dvomi kuframi. Tak sa dostal na palubu a tam sa domnievali, že patrí ku generálovi. Na lodi sa ponúkol za pomocníka kuchárovi a pretože bol svedomitý, dobrý pomocník, získal si priazeň dočasného šéfa. Až po zakotvení a kontrole cudzincov vyšlo najavo, že je čierny pasažier a najbližšou loďou ho poslali späť do Európy. Ako s úsmevom spomínal na túto príhodu hovoril: „*Tak som v Amerike bol a nebol. Na lodi som tiež svedčil, snád' teda moje cestovanie dvakrát cez Atlantický oceán nebolo márne.*“

Z Francúzska docestoval brat Vaněk domov do Čiech s úmyslom dostať sa opäť, no tentoraz legálne do Brazílie. Uvedomil si, že podvádzal a Pán sa takým „švindľom“ nemôže priznať. Prišiel domov k matke. Uvítala ho s láskou, no zarmútená, že sa stal z neho „odpadlík“ od rímskokatolíckej cirkvi. O svojom obrátení jej písal už z Francúzska a jeho „kacírstvo“ ju veľmi pobúrilo. Bola horlivou čiteľkou Panny Márie. (Keď som pani Vaňkovú sama neskôr navštívila, na stene medzi oknami som videla ozdobenú policu sochy Márie s Jezuliatkom pod sklennou zvonovitou pokrývkou. Boli oblečení do hodvábu s čípkami, ozdobení stužkami a náhrdelníkmi. Pani Vaňková mala pre ne niekoľké šatôčky, do ktorých sošky prezliekala.)

Teraz mohol brat Vaněk svojej matke osobne a podrobne rozprávať o svojom stretnutí s Pánom Ježišom, v ktorom bol zmierený s Bohom a má istotu spasenia, odpustenia hriechov

a večného života. Ukázal jej z Písma, že u Otca je len jeden Prostredník a že ona verí bludu a ctí modly, čo je veľký hriech a ohavnosť pred Bohom. Ukazoval, že jej obľúbené modlitby k Panne Márii Boh neprijíma, lebo nie je Kráľovná nebies, ani orodovníčka, ani sprostredkovateľka. Že je svojou poslušnosťou, s akou prijala počatie Pána Ježiša vzorom pre kresťanov, že je pozhnaná medzi ženami a že ju pre jej vieru blahoslavia všetky pokolenia, no nie je bohyňou. Pani Vaňková bola touto „*rúhačskou*“ rečou syna zarmútená a veľmi rozhnevaná. Rezolútne mu povedala: „*Tak ty si myslíš, že sa držím pohanstva a uctievam modly. Rozhľadni sa okolo seba, koľko je v našej obci a celej zemi takých pohanov. Načo chceš cestovať niekde do „Tramtárie“ za Indiánmi. Rob misionára doma. Nikde nepocestuješ!*“ A brat poslúchol mamu. Mala pravdu. Modlil sa úprimne, aby ho Pán viedol po určenej ceste. Zostal v ČSR a horlivo konal prácu misionára medzi nami „*pohanmi*.“

V. Doslov

Brat Vaněk nevycestoval k Indiánom. Zostal v našej republike a vrátil sa k učiteľskému povolaniu. Pôsobil na menšinových školách v Těšinsku a Ostravsku a šíril evanjelium radostne a nebojácne a pri každej príležitosti. Stal sa skutočne bláznom pre Krista a preto aj nepohodlný pre nadriadených. V r. 1927 ho preložili na druhý koniec republiky do Dol. Litvínova na Mostecku. To už bol odborný učiteľ češtiny, zemepisu, dejepisu so štátnou skúškou z francúzštiny. Vďaka Bohu, že ho Pán poslal k nám. Pre misiu mu nestačil Litvínov, ale chodil aj po okolí a hľadal príležitosť svedčiť o Božej milosti zjavenej v Pánovi Ježišovi. Jeho heslo bolo: „*Chod'te medzi ploty a pozývajte na svadbu!*“ A Pán sa k nemu priznával. Stal sa duchovným otcom nášho zboru v Lomu. Slúžil Pánovi verne. Aj ja som výsledok jeho práce.

V r. 1931 sa brat oženil so sestrou Máriou Vokounovou zo Sázavy a bola mu nielen milujúcou manželkou, ale aj vernou pomocnicou v Božom diele.

V r. 1932 dostal definitívne miesto odborného učiteľa v rodnom kraji na Jičinsku v Sobotke. Aj tam pokračoval v duchovnej práci. Zvolával nás všetkých na začiatku prázdnin na väčšie zhromaždenie do Sobotky. Prichádzal tam skoro celý Lomský zbor. Slúžili nám Božím Slovom bratia Křesina, Mladen, Butcher a iní. Zídenie trvalo od soboty do pondelka, niekedy až do stredy. Spávali a stravovali sme sa u veriacich. Taká bola medzi nami bratská láska a obetavosť.

Brat Vaněk vydával v Sobotke časopis pre deti „*Odrobinky zo Sobotky*“ a obetavo slúžil Božím Slovom v mnohých zboroch, s bratom Křesinom i v zahraničí, v Juhoslávii, Bulharsku a inde.

Ale ťažisko svojej služby videl v osobných svedectvách. Brat Křesina mi povedal: „*V tom je úžasný. Prídeme do kupé vo vlaku a zakrátko už hovorí s niekým o Pánovi Ježišovi. Vždy má pri sebe zásobu letákov. A keď nemôže s ľuďmi dlhšie hovoriť, rozdáva ich s odporúčením, aby hľadali najprv Božie kráľovstvo... Rozprával mi, že tesne predtým, než sa zrútilo lietadlo s Tomášom Baťom, poslal mu do Zlína list so svedectvom a letákmi. Rovnako urobil vtedy aj prezidentovi a predstaviteľom vlády.*“

V r. 1948 sa zo zdravotných dôvodov vzdal učiteľstva a odišiel do dôchodku. Neskôr r. 1949 sa odsťahoval ku rodičom svojej manželky do Sázavy. Tam mu zomrela jeho milovaná manželka a sám odišiel k Pánovi tento usilovný robotník 14. októbra 1971 v 75. roku jeho bohatého života.

Túžbou brata Vaňka bolo niesť pochodeň Svetla do tmy. Hovoril, aj keď mu bránili. On na to nedbal, lebo vedel komu uveril. Preto sa ani nehanbil za evanjelium Kristovo, ktoré je k spaseniu každému veriacemu.

V Božom Slove je výzva: „*Pamätajte na svojich duchovných vodcov, ktorí vám hovorili Božie Slovo a pozorujúc, aký bol ich východ, to jest, koniec ich obcovania, nasledujte takú vieru*“ (Žd 13,7). Tieto riadky sú kyticou spomienok, ktoré kladiem z vďačnosti Pánovi k nohám za to, že mi dal takého brata za duchovného otca.

**„Ale ak niekto nemá
Ducha Kristovho,
ten nie je jeho“**

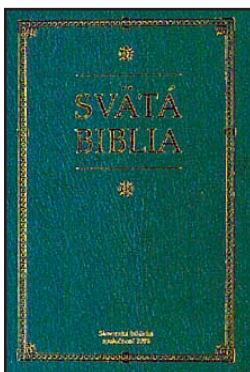
(R 8,9)

**Srdečne pozývame k Božiemu slovu
kázanému v nedeľu od 15,00 – 16,00 hod.
a v stredu od 18,30 – 19,30 hod. v zborovom
dome Kresťanského zboru v Bratislave
na Tehelnej 22.**

ODPORÚČAME

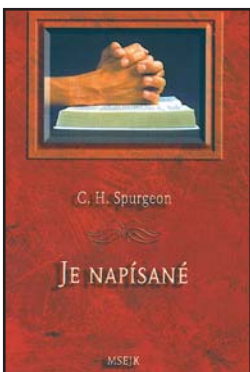
**Uvedené tituly, ako aj zoznam ďalšej literatúry je možné získať na adrese:
Misijná spoločnosť evanjelia Ježiša Krista, Púpavova 4, 84104 Bratislava,
alebo na adrese redakcie časopisu Kresťan.**

Svätá Biblia

Z pôvodných jazykov preložil Prof. Jozef Roháček. Podľa prvého revidovaného vydania z roku 1951 vydala Slovenská biblická spoločnosť

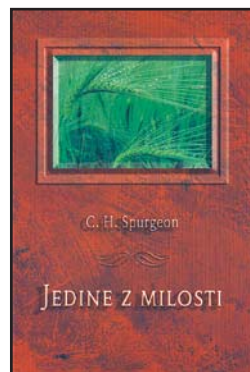
C. H. Spurgeon: Je napísané

(v prílohe: **Dvere sú otvorené**)
Na príklade pokúšania Pána Ježiša na púšti predkladá autor Božie slovo ako základ viery všetkým pokúšaným. V kapitole „Najväčší boj“ sa popisuje výzbroj k zápasu o vieru v evanjelium.

120x180 mm 104 strán

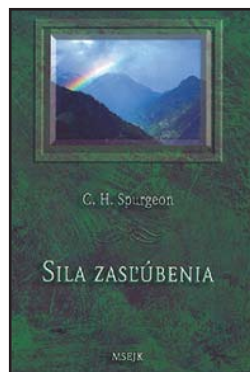
C. H. Spurgeon: Jedine z milosti

Aj po stopäťdesiatich rokoch znie výklad z pera „Kniežata kazateľov“ presvedčivo a sviežo.

120x180 mm 96 strán

C. H. Spurgeon: Sila zaslúbenia

„Zaslúbenia Písma Svätého nech sa stanú príslovím Božieho ľudu“, povedal autor knihy. Úvahy k posilneniu dôvery k Bohu, pochopeniu princípov Božích zaslúbení a plodnej viere.“

120x180 mm 96 strán

Objednávky možno zasielať na www.msejk.sk alebo adresu redakcie časopisu Kresťan.